

10^e JAARGANG N° 13 — 13 JUNI 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Een typisch tafereeltje

DE WIJSGEEREN

in een Koreaansch dorp

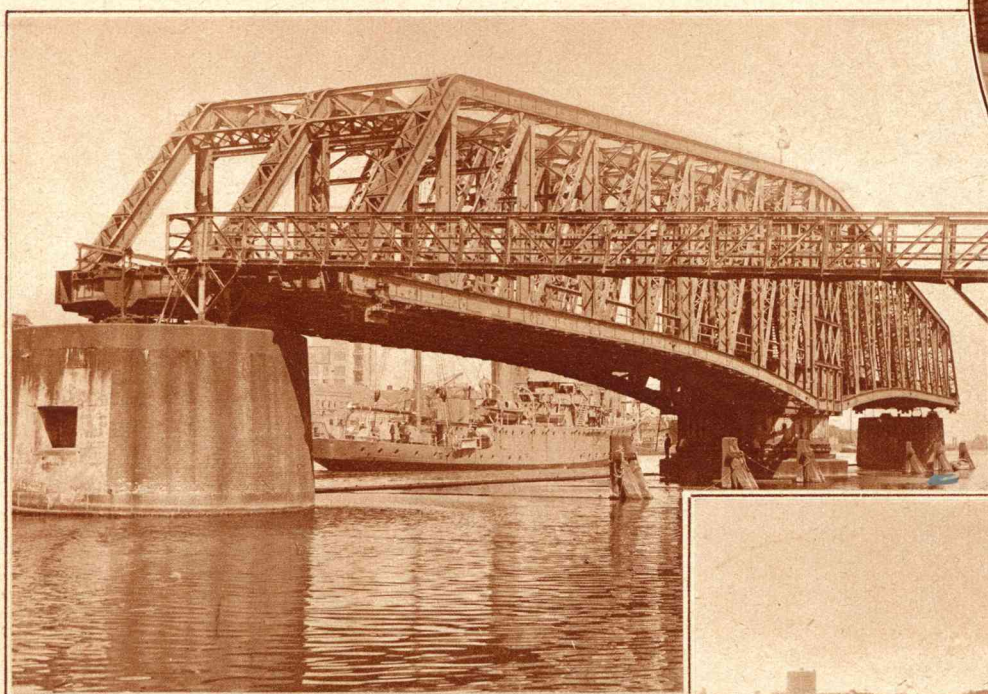
Amsterdamsche Plaatjes

Het Hospitaal-kerkschip „De Hoop” is zijn eerste reis op de Noordzee begonnen. Het afscheid van Amsterdam.

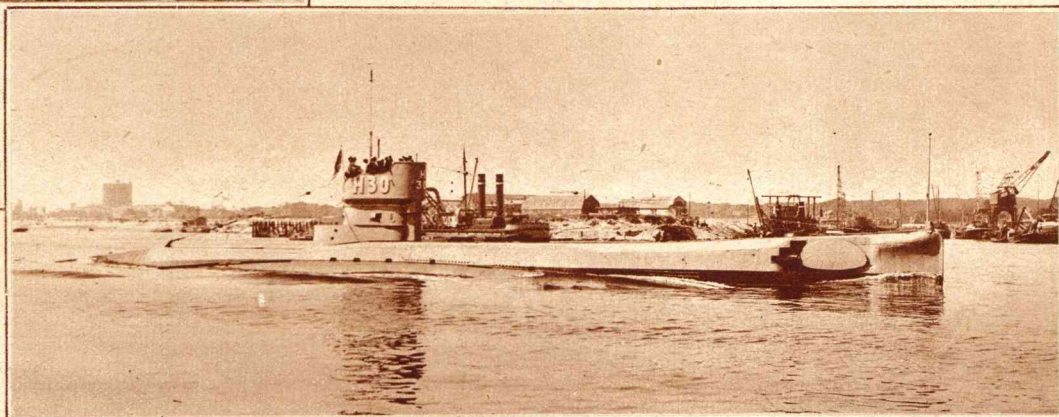

Op het Stadionterrein werd een merkwaardige voetbalwedstrijd gespeeld. Een elftal uit het personeel van den Stadsschouwburg had n.l. den strijd aangeboden tegen een elftal van acteurs van het Ver. Tooneel, aangevuld met leden van het technisch personeel. Het acteurselftal.

Engelsche onderzeeërs bezochten de haven van Amsterdam. Het Engelsche Moederschip passeert de brug bij Velsen.

Een der onderzeebootten, de H30, in de haven.

PRINS HANDY YLANEB. Onder dezen mysterieuze titel heeft een even mysterieuze persoonlijkheid voor eenigen tijd zijn intrek genomen in het Theater Carré. Voorafgegaan door een aantal uiterst boeiende programmanummers van allerlei specialiteiten, treedt deze Oostersche Prins op het tooneel om de toeschouwers van de eene verbazing in de andere te brengen door zijn frappante staaltjes van magnetisme en hypnotische eigenschappen. Voor een gansch en al perplex publiek laat hij eenige tientallen liefhebbers uit de zaal alles doen wat zijn wil hun oplegt, waarbij het als vanzelfsprekend tot de meest dwaze tooneeltjes komt. Enfin, wilt ge meer weten of trachten de onderscheidene mysteries te doorgronden, ga er zelf heen en laat u desnoods voor een korte wijle in een miauwende kat omtooveren.....

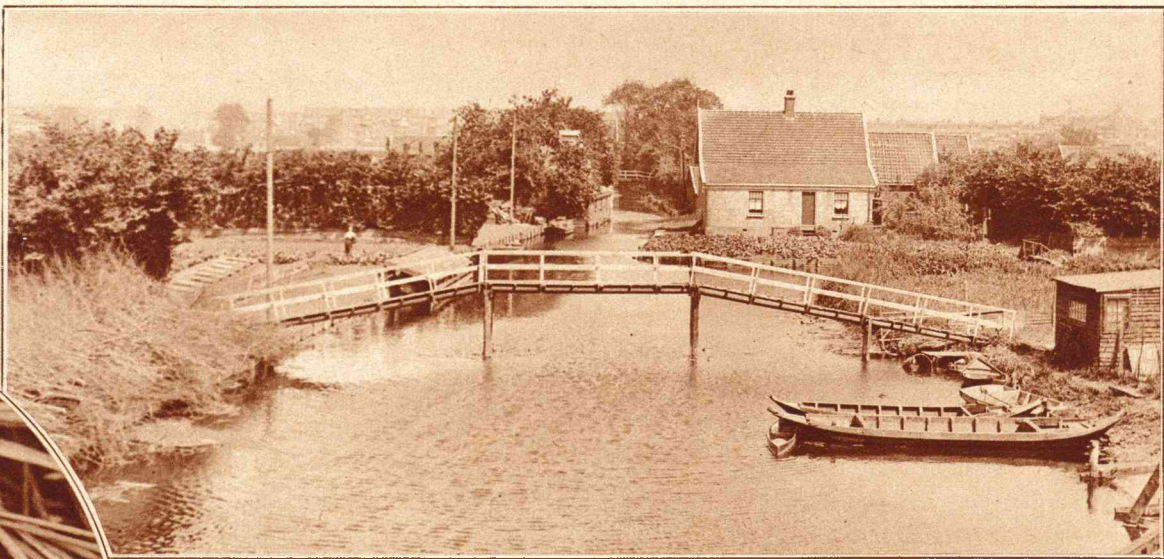

Hans van Meerten en Paul Huf slaan de sportieve verrichtingen van hun collega's gade.

ACTUEELE KIEKJES

Op Texel, het vogeleiland bij uitnemendheid, is 'n spierwitte meeuw gevonden. Een foto van het zeldzame exemplaar bij zijn gewonere soortgenooten.

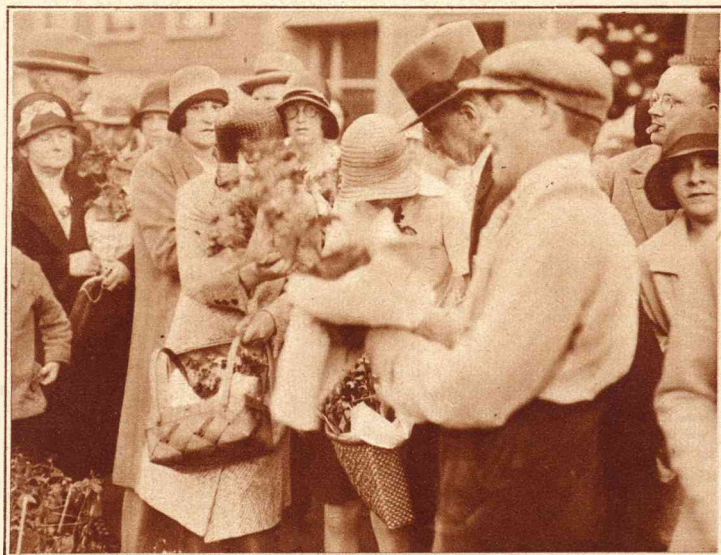

Waar stad en platteland ineenloopen. De stadsuitbreidingen van A'dam West hebbendit landelijke hoekje nog gespaard.

De Vischvereniging „De Baars” te Schagen hield wedstrijden in de mooie landelijke omgeving van dit dorpje. Een foto van de groep deelnemers.

Het echtpaar Kuiper—Deus te Den Helder herdacht zijn 55-jarige echtvereniging. De heer Kuiper heeft als schipper van de reddingboot meer dan 300 menschen het leven gered.

Ter gelegenheid van „luilak” vindt te Haarlem ieder jaar een bloemenmarkt plaats, waar het zeer druk is van koopers en koopsters. Een tweetal kiekjes van dit traditioneele bloemenfeest.

Het echtpaar Speier—Halberstadt te Amsterdam vierde zijn gouden huwelijksfeest.

Over het zgn. Bassin te Den Helder ligt de grootste rolbascule van Europa. De brug is dezer dagen voor het verkeer opengesteld.

RIJKE ANSJOVIS VANGST

De Zuiderzee-visschers mogen zich in een bijzonder rijke ansjovis-vangst verheugen. Enorme voorraden worden in de havens binnengebracht en voor de verzending gereedgemaakt. De anders zoo stille stadjes zijn nu vol drukte en vertier. Een waardig afscheid van het visschersleven!

De drukte langs de kade.

*Het lossen der
scheepjes.*

Het reinigen der netten.

Een goed zaakje!

Aan den Gem. Vischafslag moeten de liefhebbers even geduld oefenen, voor zij geholpen kunnen worden.

Een straat in de Roemeensche stad Constanza aan de Zwarte Zee

Waar is mijn Vader?

Gesloten vanavond," zei hij kort. „'s Zondags alleen geopend van twee tot drie." „Dus er is geen kans om aan postzegels te komen? klaagde ik.

Hij keek over zijn bril heen.

„We verkoopen eigenlijk geen zegels 's Zondags-avonds," zei hij iets beleefder, „maar als u er erg om verlegen zit..."

„Dat zit ik inderdaad," jokte ik. En toen hij het verlangde aantal had afgeteld met een gerimpelde vinger en ze had afgescheurd met de voorzichtigheid van den ouden dag, begon ik een gesprek.

„U hebt zeker nogal wat te doen hier?" vroeg ik. „Het lijkt me wel een bloeiende plaats."

„Niet zoo slecht; 'n groote post soms. In 't begin van 't kwartaal, als de rekeningen loskomen, zitten we tot over onze ooren in de drukte, en in den vacantietyd en met Paschen moeten we er een wagen bij huren."

We werden echter pas goede vrienden, toen ik geïnformeerd had naar zijn leegte mouw en vernomen had, dat hij zijn arm bij Chancellorsville had verloren. En roen hij zei, dat hij korporaal was geweest onder generaal Maitland, was mijn pad geëffend.

„De dames Maitland! Of ik die ken!" zei hij met warmte. „Ik heb ruzie gehad met Letitia Maitland, zoolang ik me maar herinneren kan. Die vrouw weet altijd 'n reden te vinden, om 't met iemand aan den stok te krijgen."

„Miss Jane is zoo niet, wel?"

„Miss Jane? Dat is een engel, niets minder. Ze had wel twaalf mannen kunnen krijgen, toen ze een meisje was, maar Letitia wou 't niet hebben. Ik heb zelf óók een kansje met 'r gewaagd, vijfen-veertig jaar geleden. Toen was hier de farm van Maitland, en mijn vader hield een winkel, waar nu 't station staat."

„Dus als ik u goed begrijp, zitten de dames Maitland er goed bij."

„Goed bij? Ze weten zelf niet, hoe rijk ze zijn. Maar Jane Maitland geeft er niets om. Ze weet niet eens, of ze zelf wel van d'r eigen hoort, laat staan wat anders."

Dat was allemaal heel interessant, maar het had veel weg van een wip in een speeltuin: er zat wel beweging in, maar je kwam er niets mee vooruit. Maar nu schoten we een stapje op.

„Eigenlijk is 't een schande," ging de oude man voort, „dat een vrouw, die zoo oud geworden is als Jane, hier moet komen om stiekem haar brieven te halen. Ze komt nu hier al meer dan een jaar tweemaal per week om haar post, en die bewaar ik dan voor haar. Of 't regent of de zon schijnt, als 't Maandag of Donderdag is komt ze, en ze krijgt een heele boel brieven ook."

„Is ze hier verleden Donderdag ook geweest?" vroeg ik, een beetje te gretig, want opeens keek de postmeester wantrouwend.

„Dat weet ik niet," zei hij koel, en mijn verdere pogingen, om hem aan 't praten te krijgen, mislukten. Ik stak mijn postzegels in mijn zak, en bemerkte, dat zijn boosheid over mijn nieuwsgierigheid al begon te luwen. Hij bracht me naar de deur, en hij liet voorzichtig zijn stem dalen.

„Nog nieuws van de oude dame?" vroeg hij. „Bijna niemand weet, dat ze weg is, maar Heppie, hun keukenmeid, is familie van m'n vrouw."

„We hebben geen nieuws," zei ik. „En ik zou het maar niet verder bekend laten worden — wilt u?"

Hij beloofde ernstig te zwijgen.

„Ik heb laatst eens aan de dame verteld, dat er een oude ingemetselde kelder onder hun huis is," zei hij. „Hebt u daar gezocht?" Hij was teleurgesteld, toen ik antwoordde van ja, en ik wou weggaan, toen hij mij terugriep!

„Miss Jane heeft Donderdag haar post niet gehaald, maar Vrijdag kwam dat nichtje van haar er om — twee brieven, een uit de stad en een uit New York."

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

„Merci," antwoordde ik, en ging naar buiten, in de stille straat.

Ik ging langs het huis der Maitlands, maar de vensters waren donker en alles was dicht. Wijn er geen kwestie kon zijn van informaties bij buitenstaanders, nam ik om tien uur den trein terug naar de stad. Ik was maar heel weinig te weten gekomen, en wat ik met dat weinige doen moest, wiewik nog niet eens. Want, waarom was Margery dt post van miss Jane gaan halen, nadat die dame

Professor Priem Pruttelt:

Daar zijn van die dingen in het leven waarvoor je je oogen sluiten moet: bijvoorbeeld zeep.

vermist was? En waarom voerde miss Jane geheime briefwisseling?

De familie was al naar bed, toen ik thuiskwam, behalve Fred, die me uit zijn studeerkamer toeriep, of ik ook een rijm wist op kachel. Ik kon er geen een bedenken en stelde hem voor, er haard voor in de plaats te zetten. Om twee uur klopte hij gejaagd op mijn deur, en vroeg, of ik ook een woord van twee lettergrepen wist, dat haard betekende. Ik zei slaperig: kachel, waarop hij een schop gaf tegen het paneel van de deur en naar bed ging.

VEERTIENDE HOOFDSTUK EEN WANDELING IN HET PARK

's Maandags had de begrafenis plaats. Het was een uitvoerige vertooning, met een lange rij eere-lijkdragers, een uitgezochte groep brandweerlieden in uniform rond de kist, en zooveel geldverspilling aan bloemenkussens en palmbundels, dat al de hongerige kinderen van de stad er een feestmaal voor hadden kunnen hebben.

Door al dit vertoon heen bewoog zich Margery, eenzaam en verslagen. Zij ging met Edith naar het

kerkhof; miss Letitia had een boodschap gestuurd, dat ze nooit op haar teenen was gaan staan om den man te zien, toen hij nog leefde, dus dat ze 't zeker niet deed, om hem te zien nu hij dood was. De muziek was prachtig, en de lijkrevoeringen prezen den burger, die zijn land zoo trouw en zoo goed had gediend. „Door de vlag hoog te houden," fluisterde Fred er tusschen door, „zoolang er wat van te plukken viel."

En toen het allemaal voorbij was, gingen we terug naar Fred's huis, tot de woning van Fleming weer ingericht zou zijn. Het was de beste plaats voor Margery, die we bedenken konden, want de kinderen zouden iedere minuut haar aandacht en medewerking opeischen, en zoo zou ze geen tijd hebben om te tobben.

Mevrouw Butler kwam dien dag ook, waaruit Fred de verdenking putte, dat Edith met haar uitnoodiging niet gewacht had op zijn toestemming. Maar ze was er, toen wij thuiskwamen van de begrafenis, en toen ik een blik had geslagen op haar ingevallen wangen en holle oogen, smeekte ik Edith, haar niet met Margery samen te brengen, dien eersten dag tenminste.

Gelukkig was mevrouw Butler zoo moe van de reis, dat ze bijna onmiddellijk naar haar kamer ging. Ik keek haar slanke figuur na, terwijl ze de trap op ging, en ik vond haar, met haar zwarte japon en haar kleurloos gelaat, de belichaming van al wat verlaten was en hulpeloos. Fred deed de deur achter haar dicht en bleef Edith en mij staan aankijken.

„Ik moet je eerlijk bekennen, schatje," verklaarde hij, „zooiets in ons vreedzaam huis is voor een man voldoende reden, om er uit te loopen. Wat jou, Jack?"

„Ze is ziek," vermaande Edith hem dapper, „en ze is mijn nicht, wat jou toch ook eenige verplichting geeft, en mijn gast, wat je nog meer zeggen moet."

„Dame van mijn liefde," zei Fred plechtig, „als je me den sleutel van den wijnkelder niet geeft, zal ik een kou vatten. En laat ik je één waarschuwing geven: als ik ooit verandering van klimaat zoek, of het leven verlies op een houtwerf of in een politieke club, en jij gaat dan zóo rondloopen, dan kom ik bij je spoken."

„Schiet maar op," tartte ik hem, „ik zal wel zorgen, dat Edith in haar humeur blijft."

Van ergens boven kwam het geluid van een plotselingen bons, gevolgd door de aankondiging uit den mond van een verschrikte dienstbode, dat mevrouw Butler flauw gevallen was. Fred snoof, terwijl Edith de trap op snelde.

„Koekdeeg," zei hij kort. „Voor twee centen ga ik naar boven en laat haar eens goed ammoniak ruiken — niet van dat geurige, maar het echte goedje; dan zal ze zich wel verdedigen. Ik begrijp waarachtig niet, wat Edith bezielt; die slappe, stille, schuwe vrouwen klampen zich aan een mensch vast als klissen."

Maar mevrouw Butler was inderdaad ziek, en Edith stond er op, haar te verplegen. Het trof zonderling samen — de weduwe van een vroegeren schatmeester en de verweesde dochter van zijn opvolger. Beide mannen waren een gewelddadigen dood gestorven, en in beide gevallen scheen de politiek in 't spel te zijn.

De jongens mochten dien avond met de groote menschen eten, ter eere van de komst van mevrouw Butler, en het werd een rumoerige maaltijd. Margery kreeg weer een beetje kleur. Ik zat schuin tegenover haar, en zag haar stemmingen wisselen, van droefheid tot berusting, en nu en dan zelfs tot opgewektheid wegens de capriolen van de jongens, en ik vroeg me af, hoeveel ze wist of vermoedde, dat ze mij niet wilde vertellen.

Ik herinner me een vrouw — een vroegere cliënte — die zei, dat ze nooit bij een spoorbaan kon zitten, terwijl er een trein aankwam, of ze

kwelde zichzelf met de vraag, of ze den moed zou hebben om haar leven te wagen, als ze zag, dat er een kind op de spoorbaan speelde.

Zóó ongeveer voelde ik mij nu ook. Ik was nu stevig bij de zaak betrokken, en tobde steeds over één gedachte. Als ik eens ontdekte, dat Wardrop schuldig was, maar onder zeer verzachtende omstandigheden — wat moest ik dan doen? De waarheid uitbrengen, hem naar de gevangenis of het schavot laten brengen, en Margery's hart breken? Of de waarheid verhelen, haar met hem laten trouwen, en trachten te vergeten, dat ik ooit iets met het rampzalige geval te maken had gehad?

Ten laatste besloot ik, mijn denkbeeldigen trein te doen stoppen. Bewijs, dat Wardrop onschuldig is, redeneerde ik tot mijzelf, dring tot het diepste van de zaak door, en dan — laat het dan man tegen man zijn. Eerlijke strijd, geen gunsten. Ik geloof, dat ik, romantisch gesproken, Margery's engagementsring als een onoverkomelijken slagboom had moeten beschouwen. Maar het was geen roman — ik vocht voor mijn levensgeluk; en wat den ring betreft — ik ben van meening, dat een man, die een vrouw waarachtig liefheeft, en denkt, dat hij haar gelukkig kan maken, haar dit zeggen zal, al zat ze ook tot de toppen van haar vingers vol met engagementsringen. Gevaarlijke theorie? Wel, het is geen propaganda-brochure, die ik aan 't schrijven ben.

De Dinsdag vond ons allen weer normaler. Mevrouw Butler had wat geslapen, en gedoogde minzaam, dat haar thee en toast op bed gebracht werden. De jongens waren in de kinderkamer geborgen, na een kwartiertje dolle jacht door het huis. Margery ging met mij de hall door, toen ik naar mijn kantoor wou gaan.

„U hebt zeker niets nieuws ontdekt?” vroeg ze zacht, met een blik naar Edith, die aan de telefoon met den kruidenier stond te kibbelen over soep-blokjes en stijfsel.

„Niet veel,” zei ik ontwijkend, „in ieder geval niet veel belangrijks. Margery, je gaat toch zeker niet terug naar Monmouth Avenue, wel?”

„Voorloopig zeker niet — ik geloof niet, dat ik zou kunnen. Ik denk, dat het huis later maar verkocht moet worden, maar nu nog niet. Ik zal eerst maar naar tante Letitia gaan.”

„Da's goed,” zei ik. „Laten we dan vanmiddag een wandeling door het park maken. Ik sta er op: je hebt wat verzet nodig, en ik moet... met je spreken,” besloot ik onhandig.

Toen zij had toegestemd, ging ik naar 't kantoor. Het was kort na negen, maar tot mijn verbazing zat Burton al op me te wachten. Hij had kennis gemaakt met miss Grant, de typiste, en dat buitengewoon koude persoonsje bleek gesmolten te zijn door de warmte van zijn roode haar en zijn glimlach. Toen ik binnenkwam, was ze juist bezig hem te vertellen, dat haar zuster's baby den kinkhoest had.

„Ik wou dat ik ook in de rechten gestudeerd had,” smaalde hij. „Waarom zou een man, die het eenmaal tot advocaat gebracht heeft, zich druk maken? Ik mag wel zoo'n lijntje van tien tot vier uur.”

Toen wij binnen mijn privé-kantoor waren, afgesloten van miss Grant en den kinkhoest, was hij aanstonds ernstig.

„Nu,” zei hij, op de verwarming zittend en met zijn beenen zwaaiend, „ik geloof, dat we Wardrop in ieder geval voor diefstal te pakken hebben.”

„Diefstal?” vroeg ik.

„Nou, verduistering dan, als dat wettelijk juist is uitgedrukt. Ik heb uitgevischt, waar hij de parels verkocht heeft — in Plattsburg, bij een juwelier, die luistert naar den welsprekenden naam Cash-dollar.”

„Maar dan,” besloot ik, „kunnen we een stapje verder gaan — als hij de parels heeft gepakt en verkocht, dan heeft hij ook het geld uit die Russisch-leeren tasch gehaald.”

Burton liet zijn voeten rhytmisch tegen de buizen bengelen.

„Daar ben ik nog zoo zeker niet van,” zei hij kalm.

Als hij redenen had voor dien twijfel, wou hij die toch niet noemen. Ik vertelde hem, op mijn beurt, van Carter's vertrek met de hulp der politie, en hij lachte. „Dat is nogal veel drukte voor een zelfmoord,” merkte hij op. Toen ik hem mijn verhaal van het postkantoor deed, groeide zijn belangstelling.

„De oude dame weet er meer van,” hield hij vol. „Vooreerst is het mogelijk, dat zij Fleming geld geleend heeft. En wie weet, waren die gestolen honderdduizend dollars wel van haar!”

„Ik geloof niet, dat ze ooit in haar leven over één dollar vrij heeft kunnen beschikken.”

„We kunnen maar één ding doen,” zei Burton beslist, „en dat is: miss Jane opzoeken. Als ze nog leeft, kan ze iets vertellen. Daar wil ik mijn vulpen onder verdedden — en dat is mijn dierbaarst bezit op aarde, na mijn moeder. Als miss Jane dood is — dan heeft iemand haar vermoord, en dan is het tijd, dat het aan 't licht komt.”

„Dat is makkelijk gezegd: miss Jane opzoeken.”

„En het is makkelijk gedaan ook,” riep hij uit. „Maak er lawaai over — steek vuurpijlen af — zet een halve kolom in iedere krant van de

Hitte

*'k Had in de jongste hitte-golf
Nog zooveel energie,
Dat 'k voor één mensch nog hebben kon
Een warme sympathie.
En dat gold niet den heelen piet.
Die met zijn blooten kop.
In Shillerhemd en witte broek
Nog schelden durfde op
De hitte, die voor 't menschenras
Zoo ongezond en schaad'lijk mas.*

*Die sympathie gold evenmin
Die springert van een meid,
Die, als 't maar even warmer wordt.
Zich in de zee vermeit:
Die in de zon, met haar japon
Zoo luchtig, los en licht.
Maar uren achterein in 't zand
Van strand of heide ligt.
Omdat zoo zongebruind te gaan
Wel heel erg int'ressant zal staan.*

*Mijn sympathie was niet voor hen
Maar voor dien strengen man.
Die in de heetste hitte nog
Met zwarte pandjas an,
Met hoogehoed en linnengoed
Zóó stijf en zóó gekleed.
Zóó statiglijk en onberoerd
Door zon'ge straten schreed.
Dat 'k in mijn ligstoel stond versted.
Van zoo 'n geharden hitte-held.*

M. v. W.

stad — of nog beter, vertel de geschiedenis aan de reporters en laat die haar opzoeken. Ik zou 't zelf doen, als ik niet vastzat aan die Fleming-geschiedenis. Beschrijf haar — hoe ze liep, wat ze graag lustte, wat ze droeg — in dit geval wat ze niet droeg. Jog, ik wou, dat ik dat baantje had! Binnen acht-en-veertig uur zou ze op honderd verschillende plaatsen gezien zijn, en één daarvan zou raak zijn. Het wordt maar een kwestie van uitzoeken — verondersteld, dat ze nog leeft.”

Ondanks zijn luchtigen toon voelde ik, dat hij 't meende, en ik voelde ook, dat hij gelijk had. De publiciteit liet ik aan hem over, en ik stuurde dien morgen iemand naar Bellwood om miss Letitia te verzoeken, niets te zeggen en de reporters naar mij te verwijzen. Ze belegerden me toch al, sinds ik in de zaak Fleming betrokken was, dus een paar meer maakte geen verschil.

Burton pakte de zaak geducht aan. De één-uur-editie van een middagkrant bevatte een kort en levendig gekleurd verhaal van miss Jane's verdwijning. De avond-edities stonden er vol van, en al waren ze wat vaag over de wijze, waarop ze

vertrokken was, de duidelijkheid van persoonsbeschrijving liet niets te wenschen over.

Om te ontsnappen aan de dreigende overstroming van verslaggevers der ochtendbladen, ging ik vroeg weg van 't kantoor, en om vier uur stapten Margery en ik uit een taxi het park in. Zij had een korte zwarte voile voor gehad, maar toen we buiten het bereik der nieuwsgierige menigte waren, sloeg ze die op. Het verheugde mij te zien, dat ze niet meer zoo onwezenlijk keek als de laatste drie dagen.

„Houd je schouders goed achteruit,” wees ik haar, toen we een stillen weg bereikt hadden, „en haal diep adem. Probeer eens onafgebroken in te ademen, terwijl ik tot tien tel.”

Ze was heel gezeglijk — buitengewoon voor haar doen, vond ik. We liepen bijna een half uur door bijna zonder spreken. Ik voor mij was voldaan, alleen al door haar bijzijn, en de pure vreugde der lichaamsbeweging na het gedwongen huis-arrest maakte haar stil. Toen ze wat moe scheen te worden, zocht ik een bank, en we gingen zitten. De bank was versch geschilderd, en hoewel ze droog genoeg leek, spreidde ik mijn zakdoek uit om haar daarop te laten zitten. Toen noemde ze me schertsend „trouwen ridder” en om dit eenvoudige grapje lachten we als een paar kinderen.

Ik had als voorwaarde gesteld, dat, voor dezen eenen keer, haars vaders dood en al haar kommersnissen uit het gesprek verbannen zouden blijven, en we hielden ons daaraan nauwgezet. Een roodborstje op het pad was ijverig bezig een worm uit te graven; hij had 'n langen te pakken, en het was al wat hij vinden kon. Hij nam het bereikbare eind in zijn bek en hipte achteruit met de vastberadenheid van iemand, die beslist, dat het dan maar gaan moet, zooals het kan. De worm rekte tot een dunnere, roode lijn, maar brak niet en gaf zich niet over.

„Wat wreed!” zei Margery. „Ik vind het een afschuwelijk gezicht.”

„Dat roodborstje strijdt voor zijn kroost,” herinnerde ik haar. „Hij doet precies hetzelfde als Fred, die in zijn werk voor de tijdschriften de Engelsche taal verdraait en uittrekt en vervormt en verslapt, om aan brood en roomijs en zuurtjes te komen voor zijn twee bloedjes van jongens.”

Zij had haar handschoenen uitgetrokken en hield de handen losjes gevouwen in haar schoot.

„Ik wou dat ik ook voor iemand te zorgen had,” zei ze peinzend. „Het is een verschrikkelijk gevoel, dat het er voor niemand iets op aankomt — tenminste niet ernstig — of je bestaat of niet. Dat nu al mijn verantwoordelijkheid opeens weggenomen is, dat ik maar zoo rondrijf als... als ik nu doe — o, het is vreeselijk.”

„Je had beloofd verstandig te zijn,” herinnerde ik haar.

„Ik heb niet beloofd vrolijk te zijn,” gaf ze ten antwoord. „Buiten mijn vader was er maar één mensch op de wereld, die om me gaf, en ik weet niet waar ze is. Arme tante Jane!”

De zon scheen op den ring aan haar engagementsvinger, en ze bloosde plotseling, toen ze er mij naar zag kijken. We bleven nog een poos zwijgend zitten. De lange Mei-middag ging eindigen. De wegen werden voller, lange rijen van haastige menschen, die na hun dag op kantoor of fabriek hun huis zochten.

Eindelijk stond Margery op en knoopte haar mantel dicht. Toen stak ze mij impulsief de hand toe.

„U bent meer dan vriendelijk voor me geweest,” zei ze vlug. „U hebt me in uw huis gebracht, en u hebt me door deze vreeselijke dagen heen geholpen — en ik zal het nooit vergeten; nooit!”

„Ik heb niets verdienstelijks gedaan,” antwoordde ik, op haar neerziend. „Ik kon eenvoudig niet anders. U kwam in mijn leven toen u in mijn kantoor kwam — is dat heusch pas een week geleden? Er zullen kwade dagen komen, denk ik, maar op dit oogenblik doet het er allemaal niets toe — nu bent u u en ik ik.”

Zij sloeg vlug haar voile neer en we gingen terug naar de auto. De prozaïsche wereld omving ons weer. Er was een zware lucht van restaurants-keukens in de atmosfeer; menschen woelden en drongen achter ons. Voor mij was er niets dan schaduw; de echte wereld was een meisje in den rouw en ikzelf, en het meisje droeg een verloovingsring, dien ze niet van mij had.

(Wordt voortgezet)

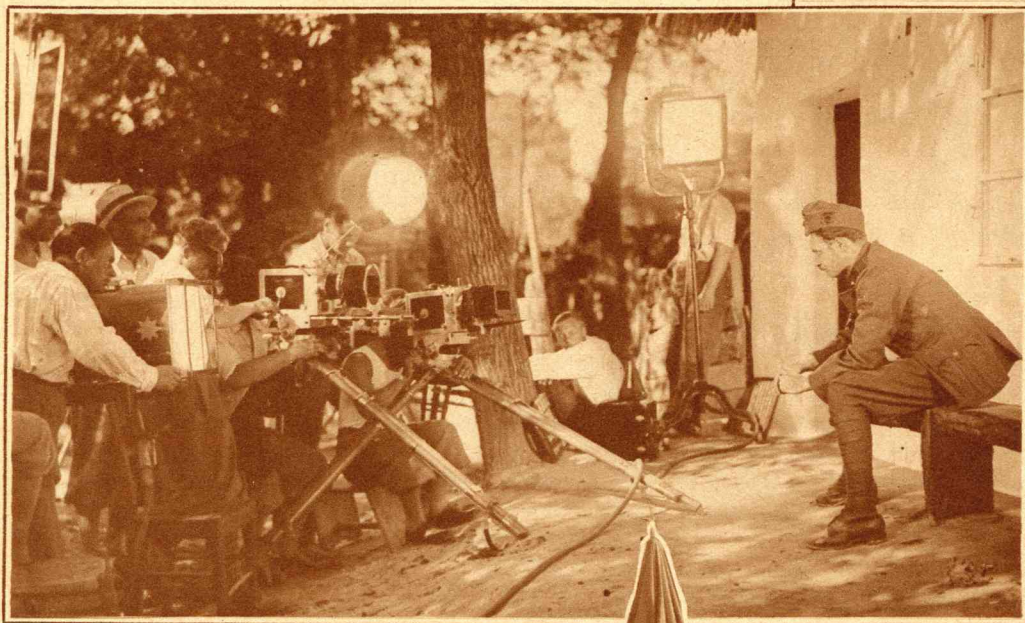

Een houten kademuur wordt in het atelier opgesteld, de afscheid nemende familie erop geplaatst, en dan commandeert de regisseur: wuiven!

DE WERELD

Gauw wordt even 'n hoekje tot jaarmarkt ingericht.

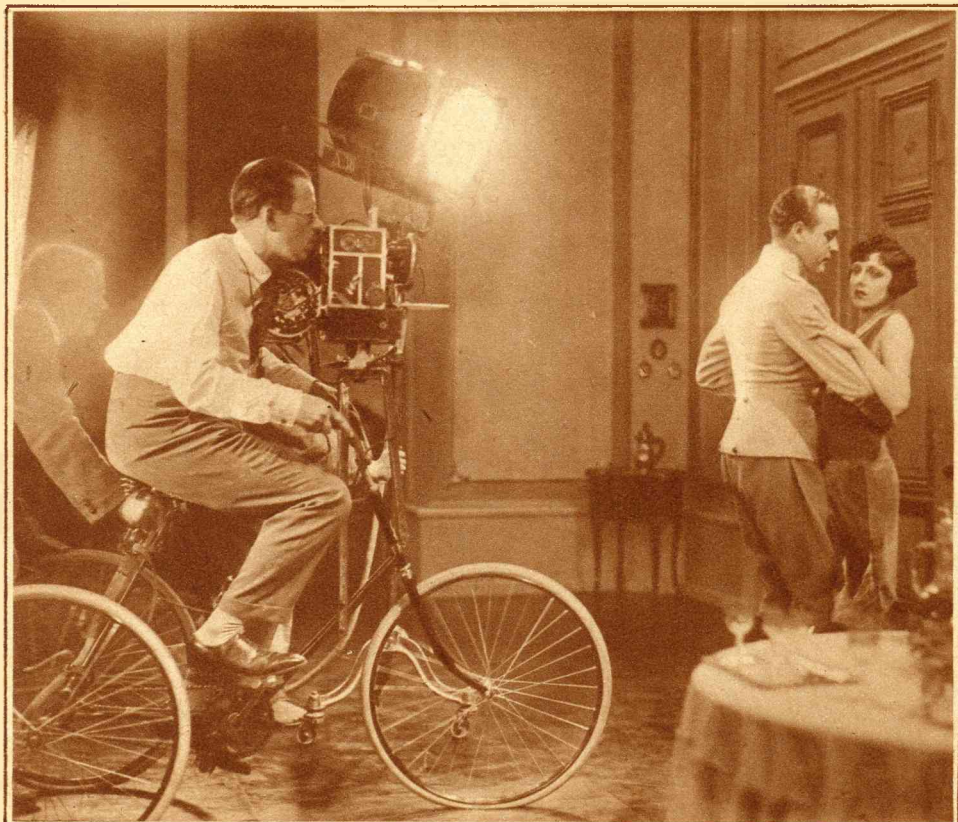

De teruggekeerde soldaat zit voor zijn boerderij en staart over de landouwen!

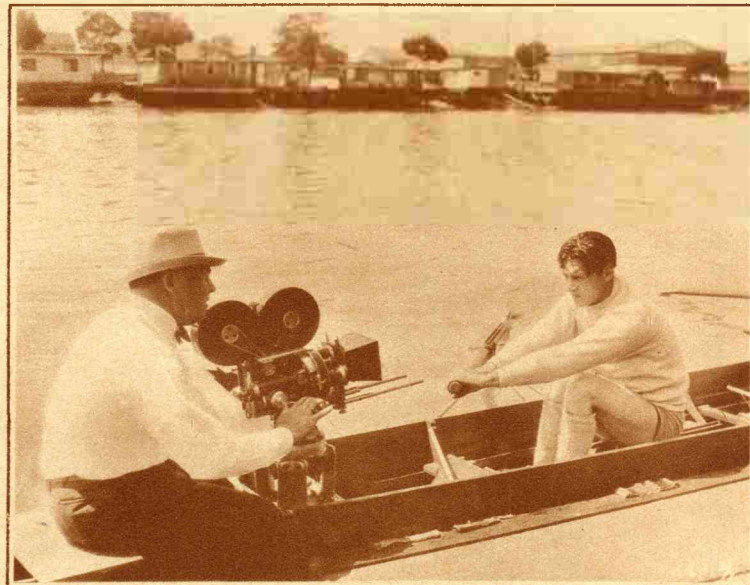
GEZIEN
DOOR DE
**FILM-
CAMERA**

Als wij in onze gemakkelijke bioscoopfauteuil zitten en getraind en onbewogen naar de honderden snel voorbijschietende en afwisselende beelden op het witte doek zien, kan het gebeuren, dat een buurman of nog liever een buurvrouw ons aanstoot en onze aandacht afleidt met de vraag: „hoe is het mogelijk” — of „hoe krijgen ze het voor elkaar”. Inderdaad, hoe vaak zijn wij niet verstomd van verbazing als wij zien hoe spoorwegongelukken, brekende bruggen, zeeslagen, geveltoerisme worden verfilmd. Doch hij, wien het werd vergund eens een „kijkje in de keuken” te nemen, verwondert zich niet zoo licht meer. De geheimen van

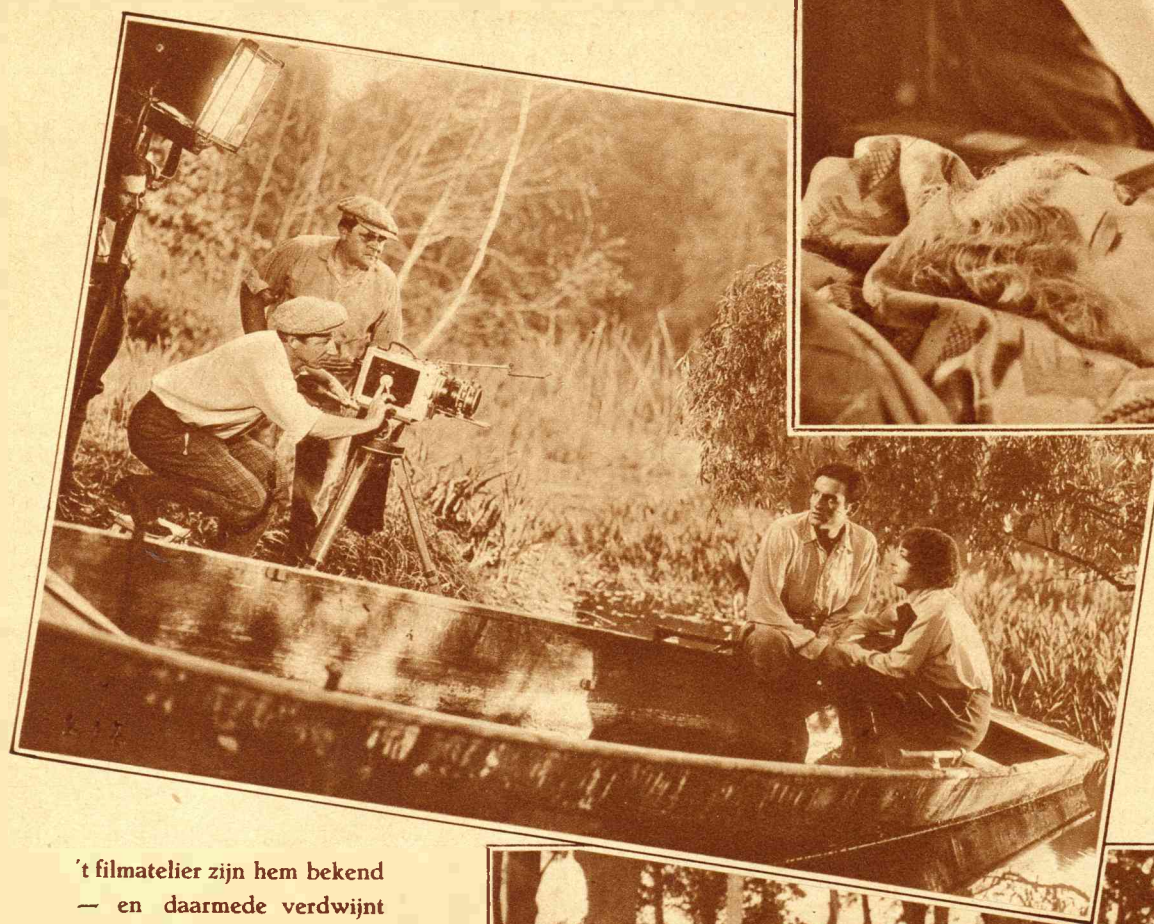
Terwijl het paar moet dansen, rijdt de „kameraman” op een drienvieler rond hen heen, om de bewegingen goed te kunnen opnemen.

En dit vrachtje moet de race-roeier meestrekken!

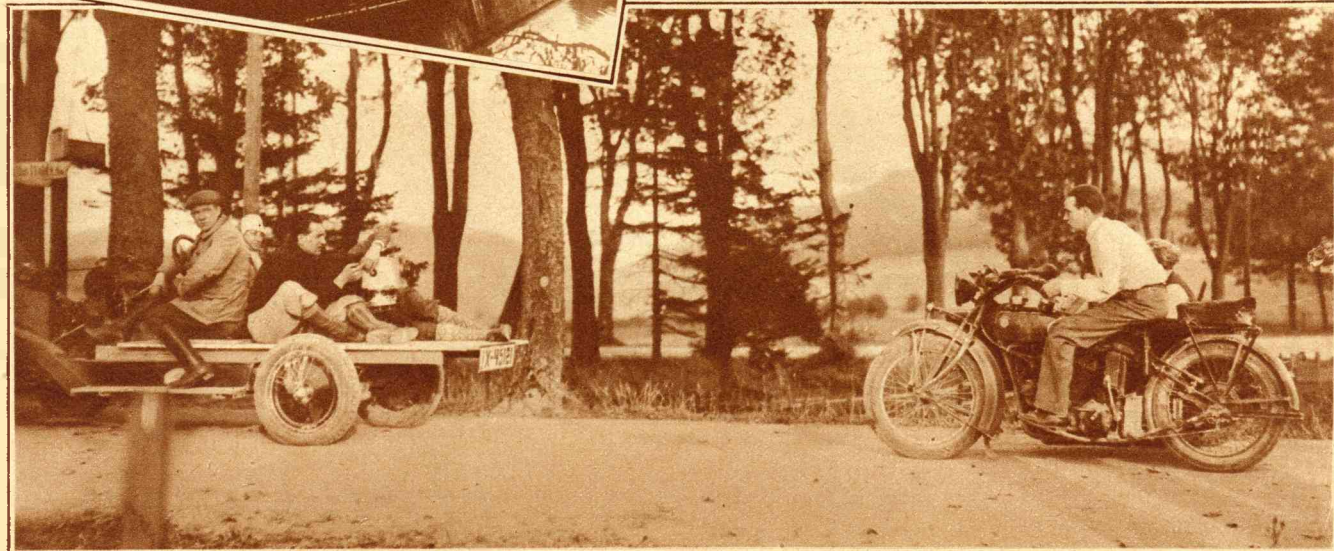
En zij sterft op deze ongemakkelijke wijze

Het linkergedeelte van deze idylle krijgt u nooit te zien.

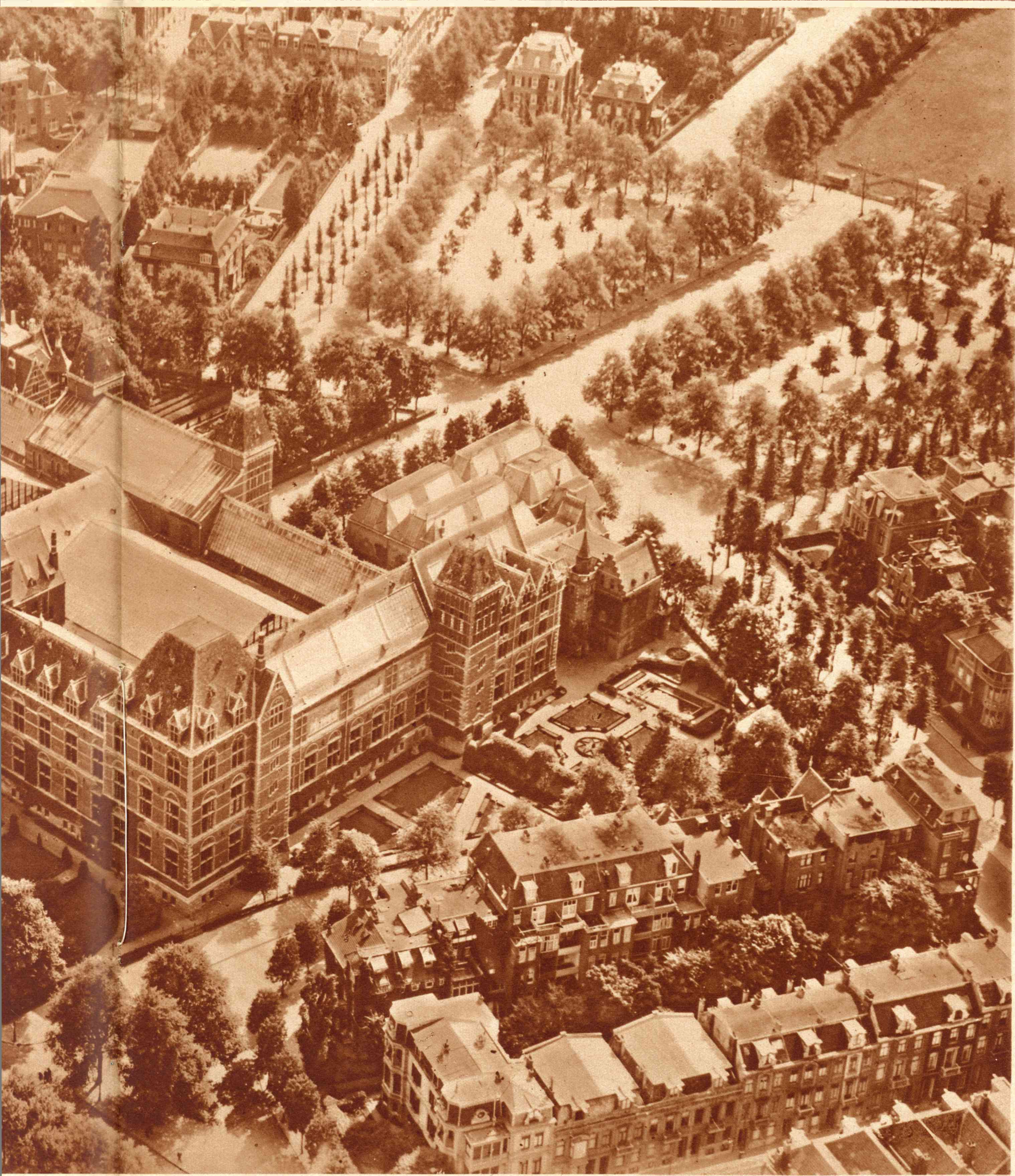
Hier ontsnapt de held door een wilde vlucht per motorrijtuig aan zijn vervolgers. En vlak voor hem uit rijdt een vrachtauto maar de camera op is geplaatst.

't filmatelier zijn hem bekend — en daarmee verdwijnt voor hem veel van de poëtische bekoring, die het zien van een goede film kan uitoefenen. Op gevaar af, dat men ons zal verwijten fotografische onthullingen te doen, brengen wij hierbij een serie reproducties, die veel illusies misschien zullen ontnemen, maar die toch op zichzelf zoo interessant zijn, dat menig een: „hè, dat heb ik niet geweten,” niet zal kunnen terughouden.

HET RIJKSMUSEUM EN OMGEVING

OMGEVING UIT DE LUCHT GEZIEN

Foto KLM

ZORAH'S KONING

DOOR JOHANN CLAVERTEN

Voor het eerst zag ik Zorah, de jonge Zigeunerin, anderhalf jaar geleden.

'k Verbleef tijdelijk te Sas van Gent en langs de grens heerschte een ongewone bedrijvigheid van militaire politiebeambten en rijksveldwachters, die dagen nacht surveilleerden, om 'n troep Zigeuners, die door de Belgische politie werd opgejaagd, den toegang tot ons grondgebied te beletten. Het waren geen zwervers, zooals men ze in de nabijheid van onze steden overal kan aantreffen, maar ras-echte Zigeuners, die alle traditionele gebruiken en ceremonieele plechtigheden van hun stam nauwgezet onderhielden. Aangetrokken door de zeldzaam voorkomende gelegenheid om deze piraten van Europa van nabij gade te slaan, zocht ik hen een dier dagen in hun kamp op, dat over de grens gelegen was. Weldra was ik omringd door 'n aantal bedelende kinderen, allen even smerig, maar toch ook even aantrekkelijk door de zuivere schoonheid van gelaats-trekken, hun lenigheid en de zangerige, welluidende klanken van hun stemmetjes.

In het midden van het kamp stond 'n grootere wagen, rijk versierd met ornamenten en voor dien wagen, op een stuk tapijt gehurkt, zag ik een Zigeunermeisje zitten. Bij mijn nadering stond zij op en vestigde haar oogen beurtelings op mij en op de kleine bedelaars, die mij dansend en joelend omringden. Het waren groote, donkere oogen en in hun glanzende diepten lag de gloed van de zon van het Zuiden, verwarmend en mild. Ze bleef even, als in afwachting, roerloos staan, op bloote voeten, het lichaam 'n weinig voorovergebogen, met 'n weelde van zwart, wanordelijk gekruld haar om de schouders hangend. Van haar half-geopende lippen vloeide plotseling een stroom van klanken, waarin ik 'n mengelmoes van Italiaansch, Fransch en Duitsch meende te herkennen en toen ik op die Babylonische taalvermenging niet zoo spoedig wist te reageren, strekte ze haar hand uit in de richting van de grens en vroeg: „Ollandese?”

Bevestigend knikte ik haar toe en luid klapte ze in haar handen, kinderlijk blij dat ze mijn landaard geraden had. De kinderen riepen haar met hun zangerig accent eenige vreemde woorden toe, terwijl zij haar de centen lieten zien, die ik onder hen had uitgedeeld en na een blik op mij te hebben geworpen, begon het meisje te dansen. Het was de wilde hartstochtelijke dans van de Nomaden van de Hongaarsche pusta, waarmee zij alle aandoeeningen zuiver weten uit te beelden.

Met de nu eens zacht klagende, dan weer wild en hartstochtelijk klinkende uitroepen, die de jonge Zigeunerin onder het dansen deed hooren, was het geheel van 'n wondere bekoring en geboeid bleef ik toezien. Plotseling hield zij op en bleef roerloos staan, slank als 'n ree, wild, en trillend van leven. Toen lachte zij luid en klapte in haar handen. Uit den wagen kwam 'n oude vrouw, die bedelend de hand uitstak en begrijpend dat zij een belooning opeischte voor den dans, reikte ik haar 'n zilverstuk toe. Door handgeklap betuigde het meisje haar dank en verdween toen in den wagen. 'k Stond op het punt verder te wandelen, toen zij haastig weer te voorschijn kwam met 'n klein schilderijtje.

Naast mij staande, hield ze me het doekje voor, waarop in de poort van een ruïne 'n meisje en een jonge Zigeuner stonden afgebeeld. Met kinderlijke blijdschap wees zij op het schilderij en daarna op zichzelf. „Zorah,” sprak ze toen, waaruit ik begreep dat dit haar naam was. Op de beeltenis van den Zigeuner wijzend, noemde ze 'n anderen naam: „Vajösk,” en met 'n gebaar maakte ze me duide-

lijk, dat Vajösk haar aanstaande man was. Toen zij zag dat ik haar begrepen had, liet zij, op de ruïne wijzend, er op volgen: „Italia, Rome... Via. Via. Ze zocht in haar herinnering naar den naam van de omgeving en door haar aanduiding op weg geholpen, bekeek ik het schilderstukje wat nauwkeuriger.

Het was de ruïne van het Aquaduct van Appia

UIT DE LAGUNENSTAD — Als een sprookje doet Venetië aan, wanneer de Italiaansche hemel en de zuiderzon dat typische licht geven aan de prachtige bouwsels temidden van het overal aanwezige water. Zoo bijvoorbeeld hier aan de in vele stijlen gebouwde kerk van Sint Jeremias.

Claudius in de nabijheid van Rome en onder een der poorten hadden Zorah en Vajösk geposeerd, om een herinnering aan Italië te behouden, waar zij elkander blijkbaar hadden gevonden in eenzelfde gevoel van genegenheid. De joelende kinderbende die ons omringde, zweeg plotseling en stelde zich, blijkbaar bedeesd, aan de zijde van den weg op.

Opziende zag ik een man naderen, die 'n lachenden blik op Zorah wierp en die daarna zijn onderzoekende oogen even op mij vestigde. Het was 'n forsche gestalte en met zijn innemend gelaat, dat door een zwaren, ruigen baard omkransd was, geleek hij op een ontzagwekkenden, oud-Testamentischen aartsvader. Eerbiedig boog Zorah het hoofd en daarna op het portret van Vajösk wijzend zei ze: „Vajösk, Padre...”

Met een vloed van woorden trachtte zij mij nog iets duidelijk te maken, maar schouderophalend moest ik bekennen, dat ik er niets van begreep. Aanvankelijk 'n weinig teleurgesteld, maar onmiddellijk weer dansend en lachend, verdween Zorah ten slotte in den wagen en eenige oogenblikken later verliet ik het Zigeunkamp. Op den weg bleef ik nog even met een der gendarmen staan praten en het was van hem, dat ik vernam dat de man wiens edele gestalte mijn aandacht had getrokken, Vajösk heette, Basck, ofwel koning was van den stam en dat zijn zoon den anderen dag zou trouwen met Zorah, mijn Zigeunermeisje.

Voldaan over mijn bezoek keerde ik naar Sas van Gent terug, om echter den anderen dag opnieuw het kamp te bezoeken, waar ik getuige wilde zijn van Zorah's feest.

De huwelijksplechtigheid, die door een ouden Zigeuner, vermoedelijk de priester van den stam, voltrokken werd, was een aaneenschakeling van wonderlijke ceremonieën, die door de Zigeuners met

plechtigen ernst werden gevolgd. De huwelijksplechtigheid werd tenslotte besloten door het ontsteken van een groot vuur, waaromheen allen plaats genomen hadden.

De oude priester naderde de opgestapelde takkebossen met 'n brandend stuk hout en stak onder het uitspreken van talrijke formules, den houtstapel op zes verschillende plaatsen aan. Aller belangstelling was op het vuur gericht, met strakken blik volgden de omstanders het spel der vlammen en op sommiger gelaat weerspiegelden zich allerlei aandoe-

ningen. Plotseling verbrak een zachte, klagende kreet de gespannen stilte; het was van Zorah's lippen dat die klacht was ontsnapt. Ik keek haar aan, er lag een uitdrukking van onrust en angst in haar oogen en krampachtig klemde ze zich vast aan den arm van den jongen Vajösk, haar man. Over zijn gelaat gleed een sombere schaduw en even keek hij Zorah

aan, toen vertrok zich zijn mond met 'n pijnlijken glimlach en brusk keerde hij zich om, eenige vreemde woorden prevelend. Allen weken uit elkander om het jonge paar doorgang te verleen, hen met medelijdende blikken naaogend, en plotseling begreep ik de beteekenis van de vuurceremonie: in het spel der vlammen lazen de Nomaden de toekomst van de pasgehuwden en Zorah had er ongetwijfeld ongeluk in gelezen. Tien minuten later weerklonken in het kamp de vreugdekreten bij den aanvang van het huwelijksfeest ter eere van Zorah en Vajösk, den koningszoon, en tot diep in den nacht bleef het vreugdevuur branden.

Het was in het begin van dit jaar, dat ik Zorah weerzag. Zwervend in het Zuiden, trof ik langs een landweg onder Axel, op een door prikkeldraad afgesloten

terrein, dat onder politiebewaking stond, 'n zevental Zigeunerwagens aan, waarvan ik er een onmiddellijk herkende als die, waarin ik had kennis gemaakt met Zorah. Na bekomen vergunning betrad ik het terrein, maar ik had nog geen tien schreden afgelegd, toen een der wagens geopend werd en Vajösk, de oude Basck, op mij toetrad.

Zijn profetengestalte nam 'n dreigende houding aan en barsch vroeg hij me: „Gendarmerie? Wij Ollander!” De oude Zigeunkoning was dus Hollander geworden; ongetwijfeld had hij voor zichzelf en zijn familie papieren machtig weten te worden, die zijn Nederlandschap geen twijfel lieten en had de politie zich verplicht gezien, hem op ons grondgebied toe te laten. Door haar langdurig gedwongen verblijf in Vlaanderen, had de kleine troep zich met onze taal vrij vertrouwd weten te maken en zij drukten zich dan ook in tamelijk verstaanbaar Nederlandsch uit.

'k Haastte mij den ouden koning gerust te stellen en vroeg toen naar Zorah en Vajösk.

„Dood!” antwoordde hij somber.

„Dood? Zorah dood?” vroeg ik verschrikt.

„Non, m'sieur, Vajösk dood!” Er trok 'n pijnlijke trek over zijn gerimpeld gelaat en even later vervolgde hij: „Dood! Gendarme heeft geschoten, m'sieur!”

Hij maakte 'n wild gebaar in de richting van de grens en zijn vuisten balden zich.

„Doodgeschoten,” fluisterde ik, hem medelijdend aanzien.

Hij knikte somber. „Toen de tijd vervuld was, m'sieur, en de jonge koning geboren moest worden. De priester stond machteloos en Vajösk moest hulp halen van een vreemden geneesheer. Sas van Gent was dichtbij en de nood en Zorah's smarten drongen... Vajösk ging over de grens.

Maar toen hij terugging kwamen ze.... gen-darmen en hielden hem vast.... Ah, m'sieur...." Hij hief wanhopig de handen ten hemel, alsof hij hem tot getuige wilde roepen. „Men hield hem vast, m'sieur, maar hij worstelde om vrij te komen.... zijn hart was bij Zorah en bij de smarten die zij leed.... Vajòsk was sterk.... kracht en hoop van den stam.... hij vluchtte.... toen viel er 'n schot....

„Ja, m'sieur, Vajòsk dood...." eindigde hij smartelijk.

„En Zorah?" vroeg ik huiverend.

„Daar!" wees hij op den wagen. „Daar, met jonge Vajòsk, m'sieur."

Zorah was dus moeder geworden. Op mijn vraag of ik haar even mocht begroeten, knikte hij toestemmend en op den wagen toetredend, klopte ik op de deur. 'n Zangerige stem gaf antwoord en de deur openduwend trad ik binnen. 'k Zag haar zitten op een stoel, Zorah, met haar zoon op haar schoot, den toekomstigen koning van den stam. Zij leek wat forscher en wilder geworden, maar het meest trof me de verandering van de uitdrukking in haar oogen. Er lag iets in van een opgejaagd dier, vol kwellende onrust en smart, waardoor haar gelaat iets lijdends verkregen had. Zeker 'n halve minuut bleven we elkander sprake-loos aanstaren, toen lichtte er iets in haar oogen en 'n trek van blijde herkenning verhelderde even haar gelaat. Met 'n zachten kreet richtte zij zich op en reikte me haar smalle hand toe.

„M'sieur Ollandeze!" riep ze verrast.

Stom knikte ik haar toe en alsof zij mijn ont-roering begreep en me wilde helpen er over heen te komen, hield ze me haar jongen voor. Zij zinspeelde zelfs niet op Vajòsk of op de smarten die zijn dood haar berokkend had, ze duidde alleen op de vreugde en het geluk, dat met de komst van den kleinen jongen in haar hart geboren was.

Teeder liefkoozend en toch met 'n zekeren plechtigen ernst, legde zij haar hand op het hoofd van den kleine en 'n glans van verrukking kwam in haar oogen, toen het kleine mondje tot 'n krampachtigen glimlach vertrok. Voorzichtig streelde ik even de wangen van het kind en die liefkoozing scheen haar te verheugen.

„Ah, m'sieur, kleine Vajòsk mooi.... schoon... kleine Vajòsk Zorah's koning.... Nu kleine Vajòsk Basck van Zorah's hart, later, groot Basck van den stam," stamelde zij verrukt en teeder drukte zij het kind tegen zich aan.

Ik begreep, dat ze haar smart en wanhoop in mijn bijzijn het zwijgen wilde opleggen, door uitsluitend over het kind te spreken en alsof de tragiek van haar jonge leven aan me voorbijging, begon ik over onverschillige dingen te spreken. Toch keerden onze gedachten telkens weer terug

naar dat drama aan de grens, waar met één ongelukkig schot Zorah's geluk en de toekomstige glorie van den stam vernietigd was....

Eindelijk maakte ik een beweging om den wagen te verlaten, toen Zorah haar jongen in 'n soort kribbe legde en mij weerhield met de woorden: „Dansen, m'sieur? Dansen, voor kleine Vajòsk?"

Ontkennend schudde ik het hoofd, ik kon de gedachte niet verdragen, dat zij haar smart en haar moederschap ontwijden zou, om 'n vreemdeeling voor 'n oogenblik te verpozen terwille van een gift. 'k Legde aarzelend en met iets als schaamte eenige geldstukken op de kleine tafel.

„Voor kleinen Vajòsk, Zorah," zei ik haperend.

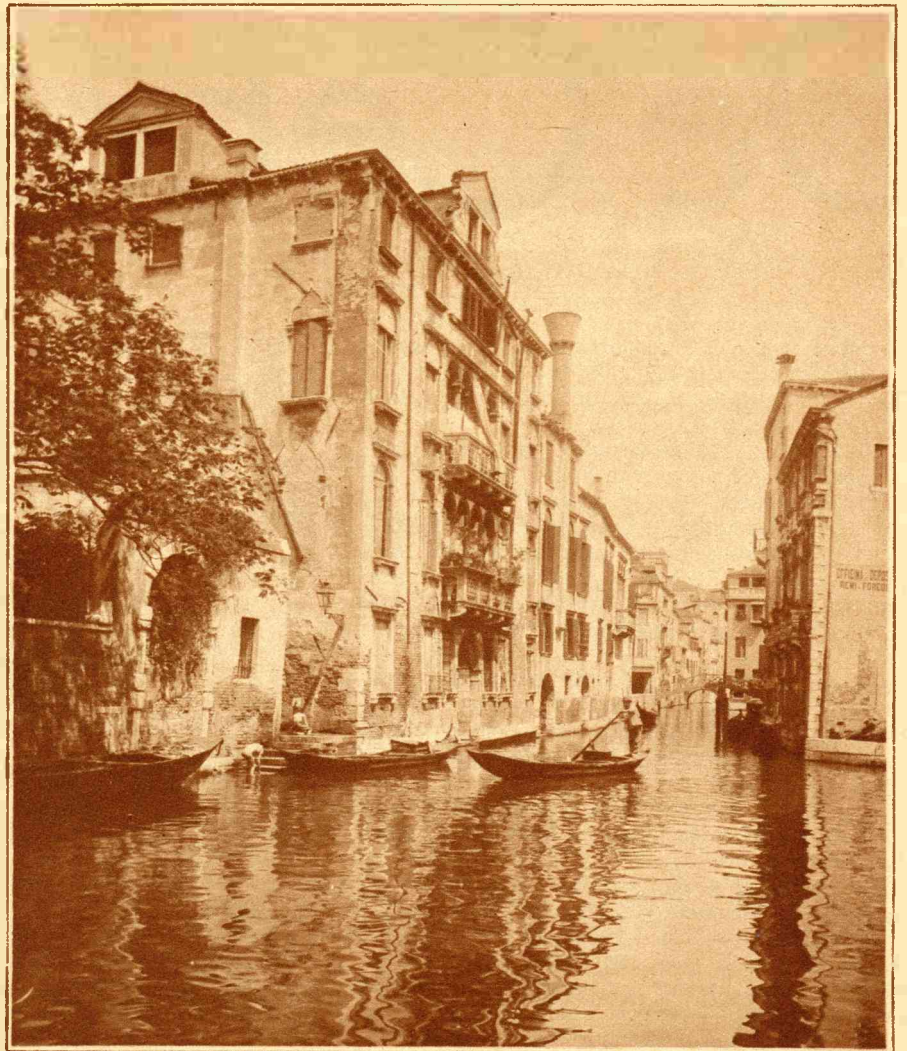
Met 'n dankbaren blik keek ze me aan, toen klapte ze in haar handen, haar gewone uiting van blijdschap en dankbaarheid. Ze liep op een kist toe en nam er een bus uit, die zij me rammelend voorhield.

„Voor kleinen Vajòsk, m'sieur, voor Zorah's koning! Als hij groot is, m'sieur, de jonge koning..."

Met een hartelijken handdruk nam ik afscheid van Zorah en den wagen van den ouden Vajòsk passeerend, klopte ik bij hem aan en bood hem een paar sigaren aan.

„'n Flinke jongen, kleine Vajòsk...." prees ik luidruchtig, om den ouden man wat op te beuren.

Hij keek me met zijn donkere oogen aan alsof hij in mijn ziel wilde lezen. Toen schudde hij het hoofd en fluisterde smartelijk: „Doofstom m'sieur!"

UIT DE LAGUNENSTAD — Een der schilderachtigste kanaalstraten, de Rio del Pestrin S. Giovanni a Paolo.

„Doofstom?" deinsde ik terug. „Kleine Vajòsk doofstom?"

„Doofstom, m'sieur," bevestigde hij, „geneesmeester heeft gezegd. Zorah weet niet.... hoeft niet weten, nu niet.... later. Nu niet, Vajòsk dood, kleine Vajòsk doofstom.... neen, nu niet. Arme koning, m'sieur, Zorah's koning...." En met 'n dof gekreun steunde de Basck, die het koningschap van zijn geslacht ten gronde zag gaan, het hoofd met de handen.

Zorah's koning heeft zijn kroning niet mogen beleven. Met de Paaschdagen in een klein dorpje boven den Moerdijk vertoevend, waar ik wist dat de Zigeuners een kamp hadden opgeslagen en waar ik hoopte den ouden Basck en Zorah nog eens weer te zien, vernam ik dat zij vertrokken waren, teruggekeerd naar de Hongaarsche pusta, het eenige oord, waar de opgejaagde nomaden rustig en in vrede kunnen leven.

Opmerkelijk gemaakt door een ouden veldwachter van het dorp, die me op koddige wijze verhaalde van de gekke manier, waarop die vreemde schooiers en dieven 'n klein kind hadden begraven, richtte ik mijn schreden naar het kleine dorpskerkhof, waar mijn angstig vermoeden weldra bewaarheid werd. Ik vond 'n klein graf, gedekt door een marmeren zerkje, waarin met gulden letters in de Hongaarsche taal de volgende woorden gebeiteld waren:

„Hier rust Vajòsk, Zorah's koning, van den stam der Tziganen-Aascjòdos. Hij ruste in vrede".

Het kleine graf zal niet, als zoovele andere graven, verwaarloosd of vergeten worden, want voor zij heenging om de vogels en de bloemen van de pusta deelgenooten te maken van haar groote leed, voor zij heenging om bij de kampvuren in de steppe haar klaagzangen en doodenliederen te zingen, heeft Zorah aan den burgemeester van het dorpje het geld ter hand gesteld, dat zij voor haar kleine Vajòsk had bestemd.

En daarvan zullen de rozenstruiken worden onderhouden, die deze laatste rustplaats zullen maken tot een geurige rosary voor Zorah's kleinen koning....

UIT DE LAGUNENSTAD — Het prachtige paleis Cavalli en de Verlossingskerk domineeren dit gedeelte van het Canal Grande.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Het kan niet in dollars worden uitgerekend, Bob. Je hebt ongelijk. Hij dwaalde te goeder trouw en wil te goeder trouw herstellen."

"Bah! Hij maakt me misselijk. Ja, dat doet hij; je hoeft me niet zoo aan te kijken. En hij is volstrekt niet „goed” voor me geweest: ik geloof nu, dat mijn eenige kans, om weer een normaal mensch te worden na mijn ontslag uit de gevangenis, was geweest: regelmatig werk — dat heb ik begrepen, sinds ik bij Carmody op kantoor ben. Maar hij heeft me zelfs die noodzakelijkheid ontnomen en —"

Zij was nu opgestaan en stond vlak tegenover hem. Maar haar oogen waren niet langer zacht. Ze schoten vonken, toen zij zich gereed maakte, haar vader te verdedigen tegen zijn onrechtvaardigen aanval.

"Ik schaam me over je, Bob! Je hebt die ellendige verbittering op je laten inwerken, tot je bijna geen mensch meer was —"

"Was ik in de gevangenis een mensch?"

"Dat is allemaal voorbij."

"Voor jou misschien — voor mij niet."

"Je geeft vader geen eerlijke kans. Je hebt bij je zelf uitgemaakt, dat je hem haat en dat altijd zult blijven doen: je weigert, hem één enkele nobele gewaarwording toe te kennen — terwijl er toch in werkelijkheid geen tweede man op de wereld is —"

"Met zóó veel plichtsbef!" viel hij haar ruw in de rede. „Hemel! Wat verfoei ik dat woord! Wat mij betreft, ik ben liever een mensch dan een plichtsmaniak."

Haar toorn verdween, en in de plaats daarvan kwam een bijna koninklijke waardigheid, die hem stil maakte. Haar stem trilde niet langer.

"Den een of anderen dag, Bob, wanneer de tijd je wonden geheeld heeft, zul je jezelf schamen over alles wat je vanavond gezegd hebt. Ik had nooit gedacht —"

"Niemand heeft ooit gedacht, dat ik in staat was tot menselijke gewaarwordingen. Daarginds dachten ze dat ook niet, wanneer ik werkte in de spinnerij. Ze dachten het niet, wanneer ik naar de voederzaal marcheerde, driemaal per dag en zij aan zij zat met moordenaars en dieven — de eenige menschen, met wie ik kon spreken — de eenige, waaruit ik mijn vrienden kon kiezen. Ik was geen menselijk wezen toen — en als ik dat nu nog niet ben, dan zijn die drie jaren daar de schuld van." Hij stond vlak vóór haar en staarde haar aan met open oogen, die tot smalle spleten vernauwd waren. „Ik schaam me niet over me zelf en ik heb er geen spijt van. Maar ik zal óók nooit gelooven, dat je vader ergens spijt van heeft: hij is niet in staat, spijt te hebben, waar 't mij betreft, omdat hij er zelf geen begrip van heeft, wat ik heb doorgemaakt. Hij weet niet, wat 't zeggen wil, te lijden. Maar op den een of anderen dag — wanneer hij zelf geleden heeft — dan zal ik misschien gelooven, dat hij het begrijpt — en het betreurt, zooals ik wil, dat hij het betreuren zal."

Het meisje huiverde. Zij zag Bob Terry in een geheel nieuw licht — als een gevaarlijke, wraakzuchtige figuur, verschrikkelijk in de brute kracht van zijn logica en zijn toornlooze, redelooze haat.

HET VERHAAL TOT NU TOE

De onschuld van Bob Terry, die gevangen zat wegens verduistering, komt na drie jaar aan het licht. Na zijn vrijlating biedt zijn vroegere patroon Borden hem een tehuis aan bij zich en zijn dochter Lois, hetgeen Terry, hoewel grenzenloos verbitterd tegen Borden, aanneemt. — John Carmody, een advocaat van verdacht allooi, is verliefd op zijn secretaresse Kathleen Shannon. Deze is een nichtje van Terry's celgenoot Todd Shannon. Zich een verzoek van dezen herinnerend, bezoekt hij haar op haar kantoor, waar Carmody hem, voor nu of later, 'n betrekking aanbiedt. Kathleen voelt zich sterk tot hem aangetrokken. Bruce Richardson koestert een onbetwonderde liefde voor Lois Borden, en gaat geduldig in op haar gesprekken over Terry. Carmody blijft hardnekkig trachten Terry in zijn dienst te krijgen, om zich van diens wraakzucht te bedienen om zijn eigen oude rekening met Borden te vereffenen. — Kathleen en Bob bekenen elkaar hun liefde en in haar argeeloosheid vertelt de eerste dit aan Carmody, die nu besluit, met Borden tevens ook Terry in het ongeluk te storten. Door zijn handlanger Weaver krijgt hij vertrouwelijke inlichtingen over Borden's zakelijke moeilijkheden. Borden's staal-maatschappij heeft een tijdelijk gebrek aan contanten. Terry treedt in Carmody's dienst, en komt op vertrouwelijker voet met Lois, wier liefde hij echter niet beantwoordt. Lois klaagt haar nood aan Bruce Richardson en in een van haar gesprekken met Bob verwijt zij dezen zijn verbittering jegens haar vader.

"Ik wist niet, dat je vader zóó haatte?"

"Ik tracht je slechts uit te leggen, dat 't niet geheel ongemotiveerd is."

Ze voelde zich afgestooten door zijn verbittering, maar het deed hem in haar oogen nog romantischer schijnen dan hij eerst geweest was, daar het een ontombare kracht in hem openbaarde die ze steeds in hem gemist had.

"En ik?" vroeg ze zachtjes.

"Jij? Wat bedoel je?"

"Haat je mij ook?"

"Ik —" Hij brak plotseling af en zijn verbitte-

ring scheen van hem af te vallen. „Nee-ee —"

"Ik ben Peter Borden's dochter."

"Lois! Och toe! „Ik zou je niet kunnen haten."

Zij werd stoutmoedig. „Je gevoelens zijn alleen maar negatief. Ik heb getracht een vriendin voor je te zijn."

"En dat ben je — God weet, dat je dat bent. Lois — ik —" Zij was zoo onweerstaanbaar lief-tallig en vrouwelijk, zoo wonderlijk aantrekkelijk op dat oogenblik van ongekunstelde openhartigheid. „Och toe, zeg zulke dingen niet, Lois, asjeblief."

Zij was opgetogen. Haar vrouwelijke intuïtie las in zijn oogen iets, dat haar hoop gaf. „Ik ben blij, dat je me niet haat, Bob. Ik zou graag willen, dat je mijn vriendschap aannam. Ik zou een van je vrienden willen zijn — zooals je reeds vrienden gemaakt hebt — buitenaf."

Hij keek haar weer aan en er speelde een bitter glimlachje om zijn lippen.

"Je bent anders dan zij."

"Hoezoo?"

"Dat kan ik niet uitleggen," antwoordde hij vaag. „Je bent van ander maaksel."

"Nee Bob — dat ben ik niet. Je denkt maar, dat ik anders ben. Ik heb met je te doen —"

"Ja, je hebt met me te doen, maar je begrijpt me niet."

"Misschien niet — maar ik zou het toch heel graag willen. En ik zou je vrienden graag leren kennen."

Hij keek haar strak aan. „Weet je, wie mijn twee intiemste vrienden zijn?"

"Wie dan?"

"John Carmody's privé-secretaresse en haar oom."

"O ja?"

"Haar oom is Todd Shannon — een gewezen gevangene. Hij heeft de misdaad, waarvoor hij naar de gevangenis werd gezonden, werkelijk begaan."

"Dat is me hetzelfde, ik zou hen graag leren kennen. Ik wilde wel, dat je ze eens mee kon brengen."

"Dat meen je niet in ernst."

"Toch wel. Dit is jouw tehuis. En het staat je vrij, je vrienden hier te brengen, wanneer je dat wensch."

"Todd Shannon en zijn nicht?"

"Ja."

Hij zweeg geruimen tijd. „En je vader?"

"Hij zou er blij om zijn."

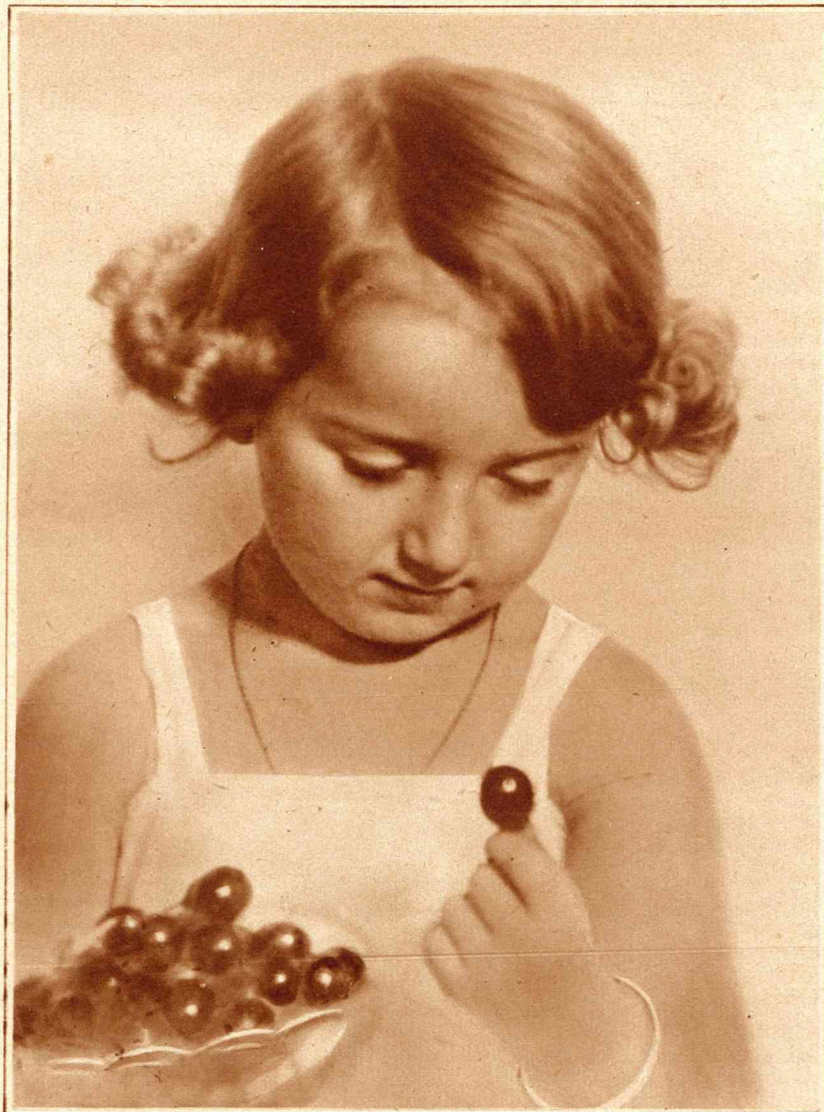
"Als ik gelooven kon, dat je dat werkelijk meende, Lois —"

"Ik meen het, Bob. Je vrienden zijn te allen tijde welkom. Werkelijk" — en haar hart scheen een oogenblik stil te staan — „ik ben erg verlangend, je vriend te ontmoeten — en ook juffrouw Shannon."

EEN EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

John Carmody's gezicht was vertrokken in scherpe lijnen van onderdrukte woede. Hij leunde zwaar voorover op zijn lessenaar en staarde naar de reusachtige, kaalhoofdige figuur van Lispelenden Willie Weaver, en bij iederen afgebeten zin sloeg hij op het blad van den lessenaar met zijn tengere, beenige vuist.

"Jawel, jawel — dat zijn allemaal maar technische bijzonderheden, Willie. Ik ben ziek en beu van die rappor-

Jonge vruchten.

No. 16

ten over de financieele conditie van de Berkeley Staal Maatschappij."

"Natuurlijk, baas, natuurlijk." Willie Weaver's zachte, sissende stem trachtte hem te kalmeeren. „Je vroeg naar alle bijzonderheden —"

"En die heb ik gehad. Laat nu al die nonsens alsjeblief loopen. Ik ben iets definitiefs van plan —" — en dat is, baas?"

"Ik wil Borden nu eindelijk raken en hem stévig raken óók!"

Een sinister glimlachje schoof langs Weaver's breede lippen. „Dat is nu niet precies 'n nieuwtje voor me, baas. Maar er lijkt wel opeens iets met je gebeurd te zijn. Heb je niet altijd geduld gepredikt? Waarom zou je nu nog niet een beetje langer geduld hebben? De dingen loopen precies in de richting, waarin we ze willen hebben —"

"Naar den duivel met geduld! Ik wil resultaten zien."

"Sta me bij!" Weaver stak een nieuwe sigaar op en staarde met half dichtgeknepen oogen naar de tengere gestalte van den dynamischen kleinen advocaat. „Er is iets, dat je opeens dwars is gaan zitten, dat is zoo zeker als tweemaal twee vier is. Natuurlijk zijn 't mijn zaken niet, maar —"

Carmody perste zijn lippen op elkaar, tot ze een smalle, bleeke streep leken. „Je bent geen stomme, Willie."

"Ben ik niet?"

"Heb je op eigen gelegenheid niet een en ander geobserveerd?"

Willie kruiste zijn massieve beenen over elkaar. Hij hield zijn sigaar op armslengte van zich af en scheen aandachtig na te gaan, hoe de blauwe rook naar de zoldering omhoog krulde. Toen hij sprak, was zijn diepe, lispelende stem zoo goed als onpersoonlijk. „Je vraagt zoo erg op den man af, baas!"

Carmody fronste de wenkbrauwen. „Je begrijpt dus — sommige dingen hè?"

"We-e-el — je hebt zelf daaraan gezegd, dat ik geen stomme was. En niemand heeft ooit beweerd, dat ik nu juist stekeblind was."

"Goed!" Een donkere blos joeg over Carmody's wangen. „We begripen elkaar dus. De dingen gaan naar m'n zin. Ik moet Borden nu eindelijk maar eens aanpakken —"

"'t Is niet precies Borden alléén, wel?"

"Natuurlijk niet. Wat ik vóór alles wil, Terry vernietigen — en hoe sneller en volkomener ik hem vernietig, desté liever 't me zal zijn. Is dat duidelijk?"

"'t Kon moeilijk duidelijker zijn." Weaver scheen na te denken. „De jongen is ons aangewezen werktuig, ons natuurlijk wapen tegen Borden. Je plan schijnt dus te zijn, hem voor jou de kastanjes uit het vuur te laten halen — en hem daarna zijn eigen vingers te laten branden?"

"Je bent er achter. Maar ik heb geen lust om tot in alle eeuwigheid te wachten. Ik heb er genoeg van. Mijn zenuwen gaan naar de maan. Terwijl Terry Borden haat, zooals hij doet —"

"Jongen, ja, zeg dát wel! Soms zou je met je boerenverstand denken, dat Terry zwak is, zich met iederen stroom mee laat drijven en de dingen maar doodgemakkelijk opneemt. Dan krijg je opeens 'n glimp te zien van wat er eigenlijk in hem omgaat, en je ziet, dat hij in plaats van zwak geweldig sterk is!"

"Precies! Nu, wat belet ons, van die kracht en dien haat van hem partij te trekken?"

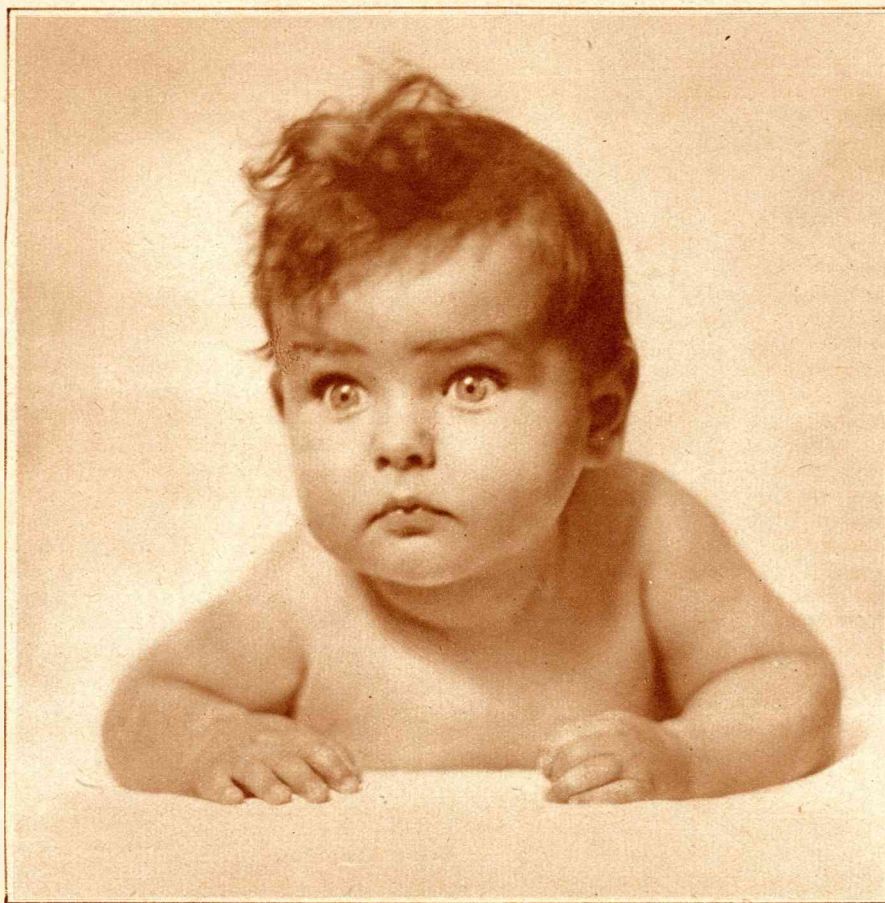
"Ja, dat is 't nou juist: wát? Volstrekt niets. De vraag is maar: hoe?"

Ze zaten elkaar een oogenblik zwijgend aan te staren, diep in gedachten. Van buiten kwam de verwijderde galm van een kerkklok, die middernacht sloeg. De enkele hoge lamp verspreide een gedempt licht en de twee mannen — de een lomp en zwaar, de ander tenger en bewegelijk — schenen een zonderling sinister paar.

Carmody stak allebei zijn handen uit in een plotseling, heftig gebaar.

"Ja, hoe — dat wilde ik nu juist van jou weten, Willie. Ik heb gedacht en gedacht, tot ik niet meer denken kan. Maar ik weet, dat de dingen zoo netjes gevorderd zijn, dat er bij voldoende overleg van mislukking geen sprake kan zijn. Ieder mensch heeft een kwetsbare plek. Zie, dat je die van Borden uitvindt. Tref hem dan door middel van Terry. Terry zal tot alles bereid zijn; hij is een man, die maar één gedachte kent. Hij kan zich op niets anders concentreeren dan op dit ééne: dat hij Borden haat. Hij zou er op den duur overheen kunnen raken, wanneer we al te lang wachten — en dat is de bedoeling niet. Je kunt hem op honderd verschillende manieren bewerken — door Todd Shannon bijvoorbeeld."

"Nou — Todd Shannon!" Lispelende Willie

Vermondering.

wefelde. „Een primitieve, sentimenteele doedel."

"Doedelig genoeg — maar toch niet tè. Vervloekt, Willie! Al wat we nodig hebben, is een geniale inspiratie, een vlot plan. Heel veel langer kan ik niet meer wachten. Er zijn redenen — Werp je hierop met al je energie. En onthoud —"

Carmody brak midden in den zin af. Zijn smal gezicht vertrok krampachtig en zijn vingers leken een oogenblik klauwen.

"Onthoud dit, Weaver: ik wil Borden — breken! Maar Borden is niet de man, op wien ik 't eigenlijk gemunt heb. Begrepen?"

"Ja, kameraad."

"De man, dien ik hebben moet is Bob Terry. En bij den duivel! Willie — ik zal hem krijgen! Ik ga hem terugsturen naar de Staatsgevangenissen!"

TWEE-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Nu ze dan werkelijk zouden komen, voelde Bob, dat de heele zaak een vergissing was, 'n flater. Hij liep met een onbehagelijk gevoel rond door de groote, zacht-verlichte zitkamer, en deed vergeefsche pogingen, zich Todd Shannon en Kathleen in die omgeving voor te stellen.

Peter Borden zat in zijn lievelingsstoel onder de schemerlamp, verslonden in de beursberichten van den dag. Hij had weinig over het geval gesproken, maar Bob voelde een zwakke opzwellende van dankbaarheid — de eerste morgenschemering van zachtere gevoelens jegens den ouderen man — toen hij zag, dat avondkleeding voor deze bijzondere gelegenheid vermeden waren. En Lois — al wat Bob wist, was, dat ze eenvoudig en rustig gekleed was; hij was te zeer een man om iets te vermoeden van de urenlange, nauwgezette zorg, die ze aan

haar toilet besteed had, noch kon hij weten, dat ze iedere detail van haar verrukkelijken eenvoud angstvallig bestudeerd had.

Niemand voelde zich behaaglijk of op zijn gemak. Borden's mager gezicht was ondoorgrondelijk; Lois was zenuwachtig. Bob kon zijn spijtigheid nauwelijks verbergen. Zijn uitnodiging aan Todd en Kathleen was een soort van baloorigheid geweest — zooals hij zelf aan Todd verteld had. „Ze probeeren mij te overbluffen, maar ik houd ze aan hun woord."

Maar het was heelemaal hun bedoeling niet geweest, hem te overbluffen, en Bob werd geïmponeerd door hun kalme aanvaarding van het feit, dat zij dezen avond in hun eigen huis zouden moeten doorbrengen met zijn vroegeren cel-maat en de

nicht van den ex-gevangene. Borden had alleen maar gezegd, dat hij blij was, dat Bob zijn vrienden had uitgenoodigd; Lois was werkelijk blij. Dit was haar eerste — en eenige — kans om Kathleen Shannon te ontmoeten, van wie zij zoo veel gehoord had. Zij was erop voorbereid, dat zij het meisje zou verafschuwen — en heel vriendelijk behandelen. Ondanks alles was zij toch in zekeren zin een bondgenoot bij het streven, Bob Terry weer tot een bruikbaar mensch te maken.

In hoofdzak echter was Lois eenvoudig vrouwelijk-nieuwsgierig. Wat voor een soort meisje kon dit zijn, dat de nicht was van een gewezen tuchthuisboef en privé-secretaresse van den geslepensten politieken intrigant van den Staat? Van welken aard was de band, die tusschen haar en Bob bestond?

Lois wist zelf niet nauwkeurig wat ze verwachtte: een vrij luidruchtig persoontje natuurlijk en ten eenenmale onbekend met de finesses van den beschaafden omgang. Heel haar leven lang was Lois zorgvuldig verwijderd gehouden van alle contact met groverbesnarden: menschen van Kathleen's kring waren schepselen, die zij wel van hooren-zeggen kende, maar waarin zij nooit voldoende belang gesteld had om er verder onderzoek naar te doen. En Lois was te veel vrouw — en te intelligent — om niet te beseffen

dat zij, bij deze eerste ontmoeting onder de oogen van Bob Terry, al het voordeel had van haar eigen achtergrond. Zij hoorde hier in deze bescheiden weelde thuis; Kathleen zou heelemaal uit haar element zijn.

In 't eerst had Todd zich heftig tegen dit voorgenomen bezoek verzet. Maar tot zijn verbazing had Kathleen de baas over hem gespeeld. En Todd dacht te zwaar en te langzaam om haar bewegredenen te ontleden.

Kathleen was verloofd met Bob Terry — en met haar vrouwelijke intuïtie raadde zij een gevaarlijke mededingster in Lois, niet zoozeer om wat Bob over haar zei, als wel om wat hij niet zei. Ook zij had de verandering waargenomen, die in hem had plaats gegrepen sinds het regelmatig werk op Carmody's kantoor hem zijn gevoel van onafhankelijkheid had teruggegeven. Vóór dien tijd had hij Lois vermeden, zooals hij iedereen vermeid, die een beschermende houding jegens hem aannam. Nu zag hij haar vaker en vond genoegen in haar gezelschap.

Wat Kathleen meende te begrijpen, was verre van geruststellend. Zij was te weten gekomen, dat Bob in vroeger dagen Lois van verre had vereerd — de vereering van den klerk voor de mooie dochter van zijn rijken patroon. Dat er niets persoonlijks in hun omgang was geweest — dat zij zich in zeer verschillende kringen hadden bewogen — waren dingen, die, inplaats van haar gerust te stellen, haar aan 't tobben brachten, omdat de verandering zoo radicaal was geweest.

Nu kwamen ze dagelijks met elkander in contact in de intimiteit van een gedeeld tehuis. Zij wist door zinspelingen van Bob, dat Lois bijna te levendig belang stelde in zijn carrière. (Wordt voortgezet.)

VROUWENLEVEN

NIEUWE HOEDEN

VOOR DEN ZOMER

M

MARGUERITE

M.

De hoedenmode heeft dit jaar belangrijke veranderingen ondergaan.

Het uniforme vilttopje, dat zooveel jaren achtereen de mode beheerschte, heeft langzamerhand afgedaan en wordt vervangen door een zeer uitgebreide collectie groote en kleine hoeden in alle mogelijke variaties, de een nog sierlijker en vrouwelijker dan de ander.

Onder de kleine hoeden rekent men de muts-, tulband- en baretmodellen; onder de groote, de breedgerande cloches en capelines, welke laatste zich dit jaar kenmerken door een lagen bol en een zeldzaam breeden rand.

Lichte strosoorten zooals bakou, bangkok, paardenhaar, atlas en kantstroo genieten de voorkeur. Paillason (heel grof stroo) en linnen zijn echter ook zeer in trek.

Dikwijls worden twee materialen gecombineerd. Zoo ziet men capelines van fijn stroo, waarvan de rand geheel of gedeeltelijk van tule, kantstroo of paardenhaar is vervaardigd. Bij andere modellen is de rand aan de binnenzijde met effen of

bedrukte crêpe de chine of crêpe georgette gevoerd.

De garneering, welke hoofdzakelijk uit lint en bloemen bestaat, wordt vaak aan den onderkant van den rand aangebracht.

Op 't gebied van kleine hoeden domineeren eveneens de fijne strosoorten, verder kant, taf, tule en vooral satijn, dat zich zoo uitstekend leent ter vervaardiging van de zoo in trek zijnde gedrapeerde mutsen en steekjes.

De clou van het seizoen is echter de *baret*, bij voorkeur van dezelfde stof als het toilet, waarbij ze gedragen wordt. Aangezien tweed als „het allernieuwste” geldt, is het niet te verwonderen, dat de *tweed baret* furore maakt.

De garneering is dit jaar uiterst eenvoudig en bestaat bij de kleine modellen hoogstens uit een lintje of sierspeld.

Wat de kleuren betreft, deze zijn zeer gevarieerd, meestal zijn de hoeden in de tint van de japon of mantel, waarbij ze gedragen worden, en anders zwart. In het laatste geval vaak met wit gecombineerd.

MARGUERITE

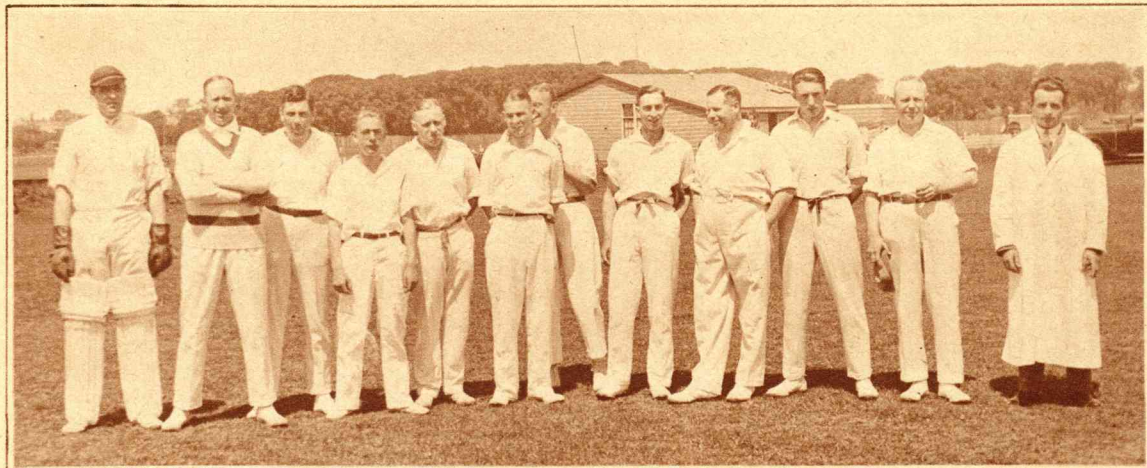
Rinso

-houdt linnengoed
prachtig helder
-spaart Uw handen

N.V. DE LEVER'S ZEEP
MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN.

R10 0230H

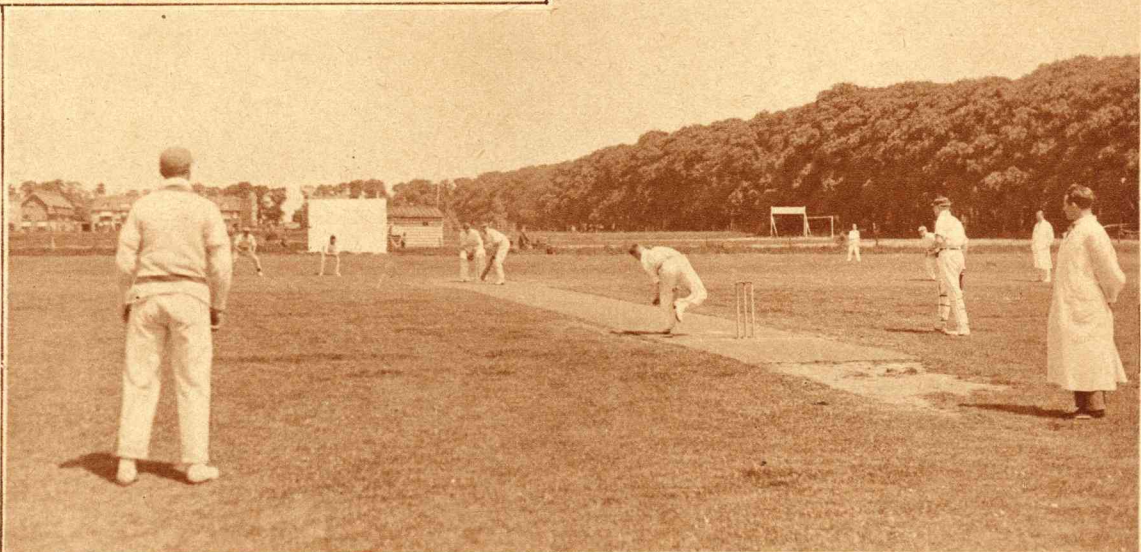

Cricket in de hoofdstad. Langzaam maar zeker wint „the king of the games” ook in de hoofdstad zieleltjes. Wij plaatsen hier eenige foto's van de hoofdstedelijke „derby” tusschen V.V.V. en V.R.A., gewonnen door eerstgenoemde vereeniging. Hierboven het V.V.V.-team.

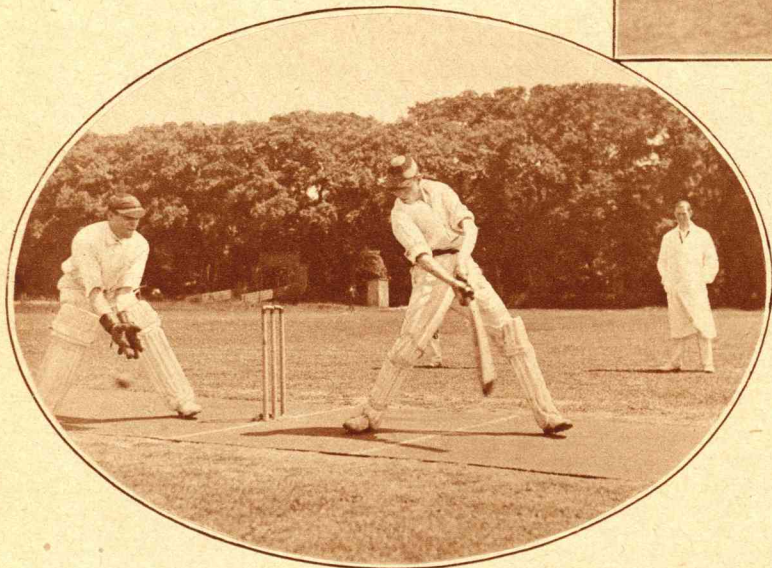
Sport van Zondag

De Pinksterdagen zijn uit een sportief oogpunt beschouwd voor de hoofdstad bijzonder kalm geweest. Gelukkig, zouden we haast zeggen, want het fraaie weer noodde tot heel andere geuegten dan die van koning voetbal b.v.

De aandacht dient dan ook slechts gevestigd op den internationalen voetbalwedstrijd in Budapest, waar ons vertegenwoordigende team van de Hongaren een behoorlijk pak slaag heeft gekregen.

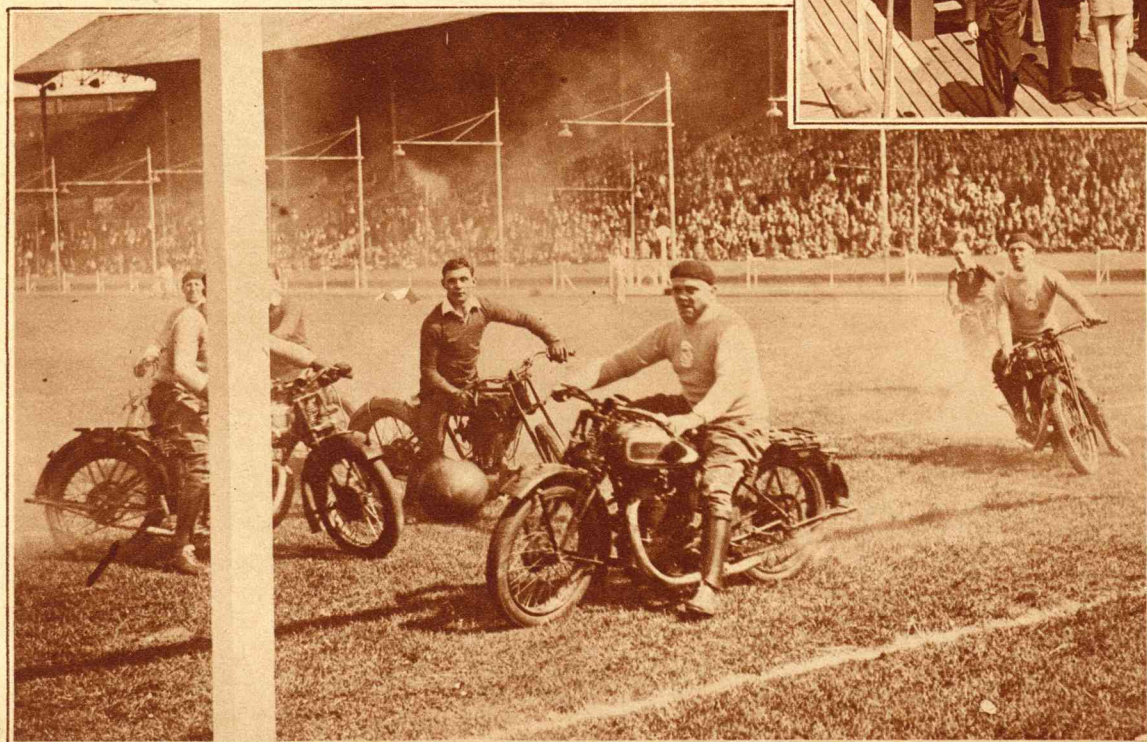
Overzicht tijdens den cricketwedstrijd V.V.V. — V.R.A., welke op den 2en Pinksterdag werd gespeeld op het V.V.V.-terrein aan de Kruislaan.

V.V.V. wint den cricketwedstrijd tegen V.R.A. Spelmoment, Laurence (V.R.A.) aan bat.

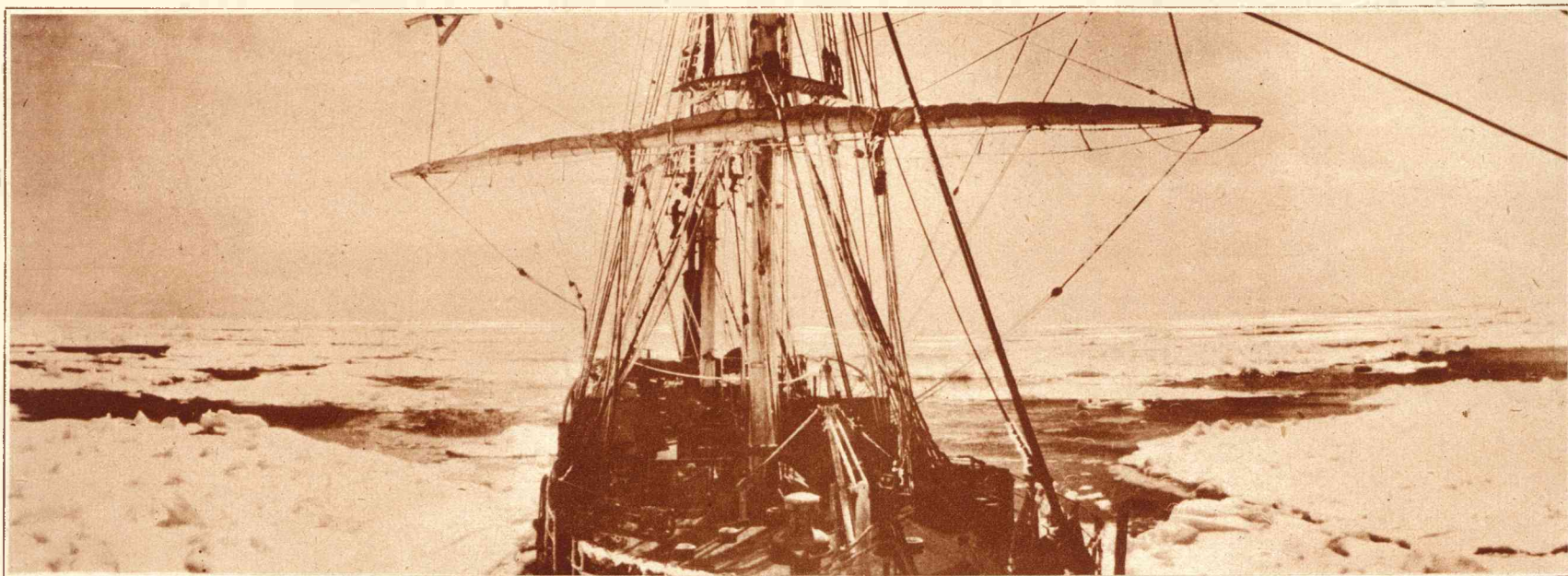
Overzicht tijdens den polowedstrijd A.Z. en P.C. tegen S.V.H. op den nationalen polodag te Utrecht.

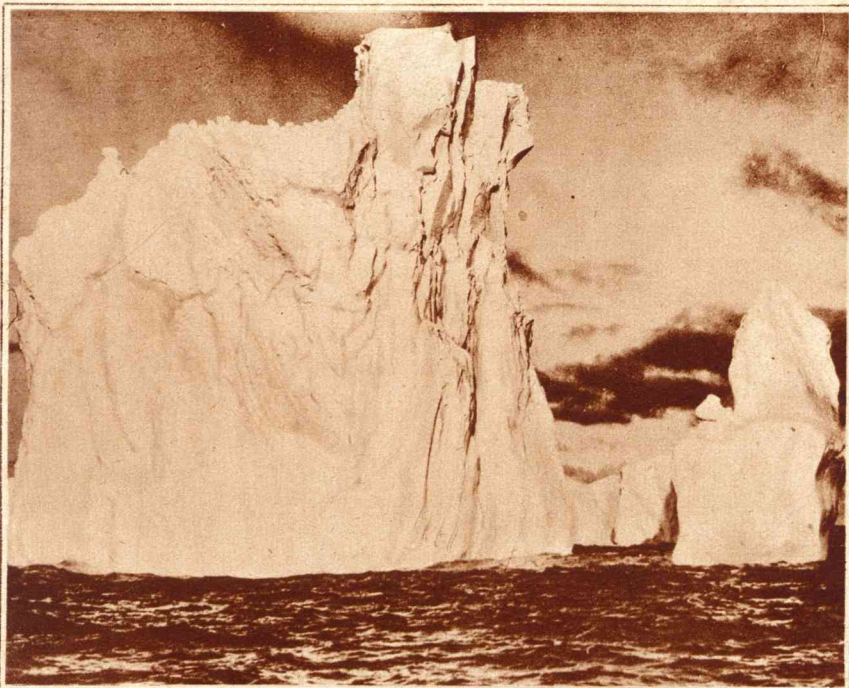
Koning Voetbal in zijn nieuwsten vorm. Foto uit den motorvoetbalwedstrijd Engeland—Duitsland, dezer dagen gespeeld in Wembley-Stadion. De Engelschen maken een doelpunt.

het publiek zoo weinig interesse voor deze match bestond. Vele trouwe aanhangers van king soccer wisten eerst goed, dat de wedstrijd in Budapest was gespeeld, toen Vaz Dias Zondagavond den uitslag omriep.

't Is nu maar de vraag, of men er in het buitenland ook zoo licht over denkt. In den regel hecht men daar aan de internationale ontmoetingen meer waarde dan bij ons. Wij, die alle omstandigheden kennen, vinden het zoo vreemd niet, dat de Nederlandsche ploeg met zulke overtuigende cijfers is geklopt. In het buitenland echter let men op den uitslag alleen en het spreekt vanzelf, dat het Nederlandsche voetbal dan weer een slechte beurt heeft gemaakt.

De Discovery, het Zuidpoolschip van de Mawson-expeditie, te midden van het opeengepakte ijs van MacRobertsonland.

De laatste voorposten: een merkwaardigen ijsberg, tweehonderd voet hoog, door golven en warmte in vergaanden staat van ontbinding gebracht, ontmoette de Mawson-expeditie reeds negenhonderd mijlen ten Noorden van het Zuidpool-continent.

De Sowkino is gereedgekomen met een nieuwe film, die het leven van den Russischen dichter Turgenief weergeeft. De actrice Wolodko speelt daarin de rol van de zangeres Polina Viardo.

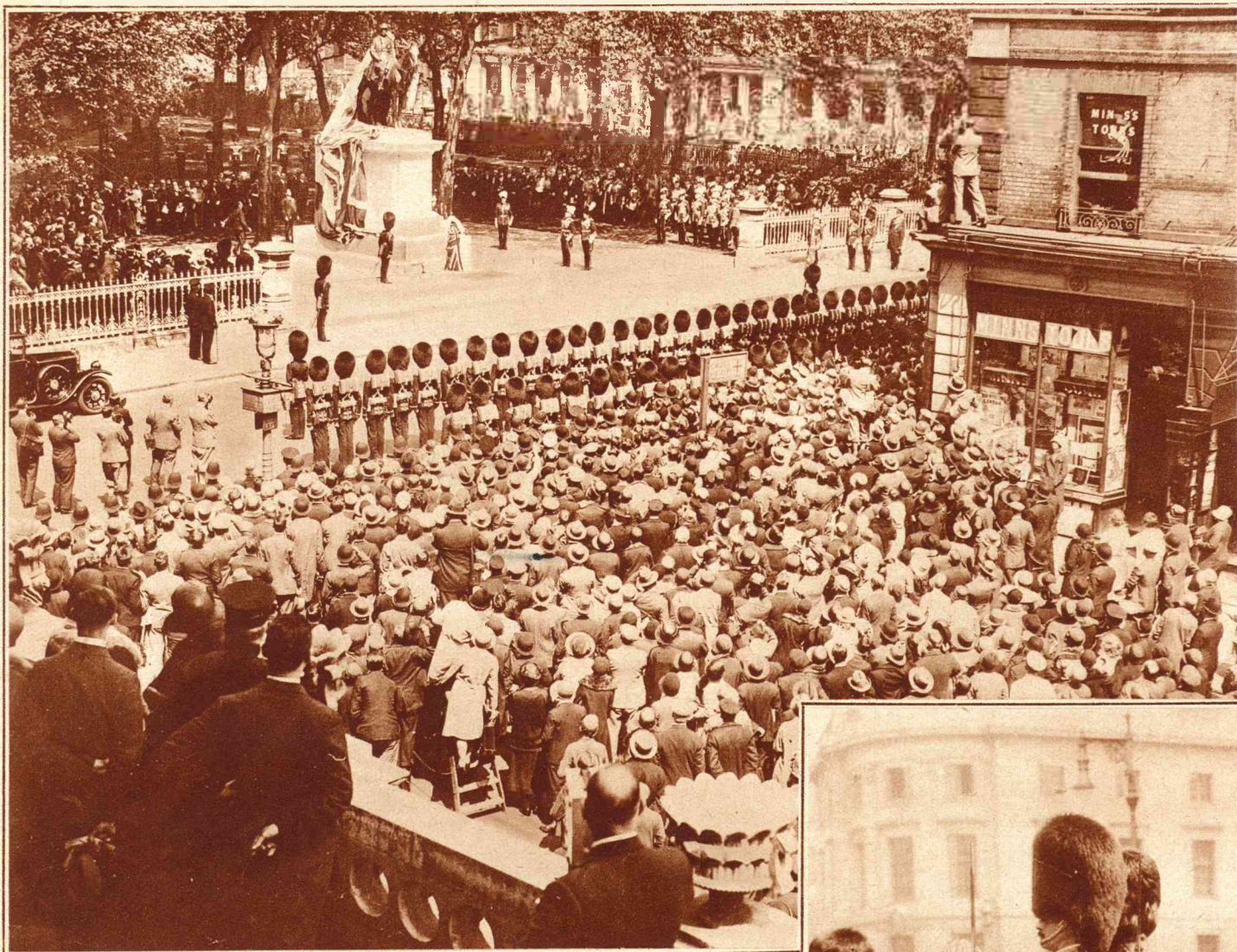
Prins Carol van Roemenië heeft zijn champagne-feesten en Madame Lupescu (midden) opgegeven om weer naar gade, land en volk terug te keeren, waar hij met ingenomenheid schijnt begroet te zijn en onmiddellijk tot koning uitgeroepen, is, terwijl zijn zoonje Michaël, die onder een regentschapsraad de laatste jaren als koning fungeerde, tot troonopvolger is benoemd.

Prinses Helena van Griekenland, die van prins Carol gescheiden was, maar volgens de berichten zich met hem verzoend heeft, en thans koningin van Roemenië zal worden, met haar zoonje Michaël.

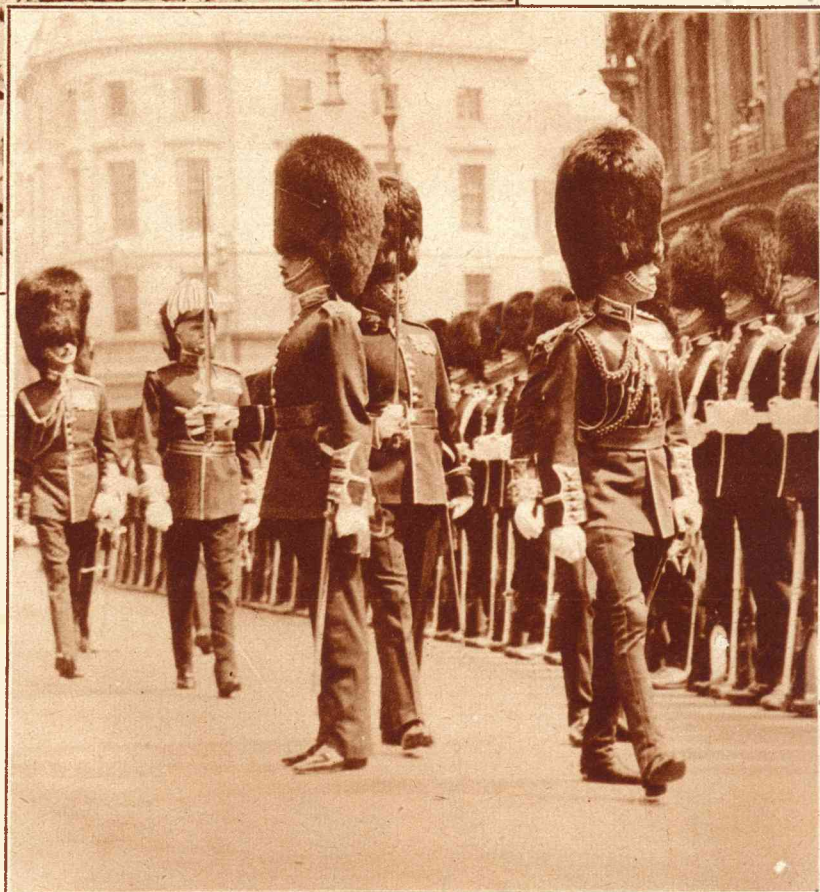

De transportmaatschappijen te Rome hebben deze geweldige motor-omnibussen voor het stadsverkeer ingevoerd.

✓ De prins van Wales heeft in Grosvenor Gardens te Londen onder enorme belangstelling een standbeeld voor wijlen Maarschalk Foch onthuld, aangeboden door het geheele rijk. De weduwe en dochters van den maarschalk waren bij de plechtigheid aanwezig, waarop onze foto een overzicht geeft. 't Standbeeld is het werk van den Franschen beeldhouwer M. Malissard.

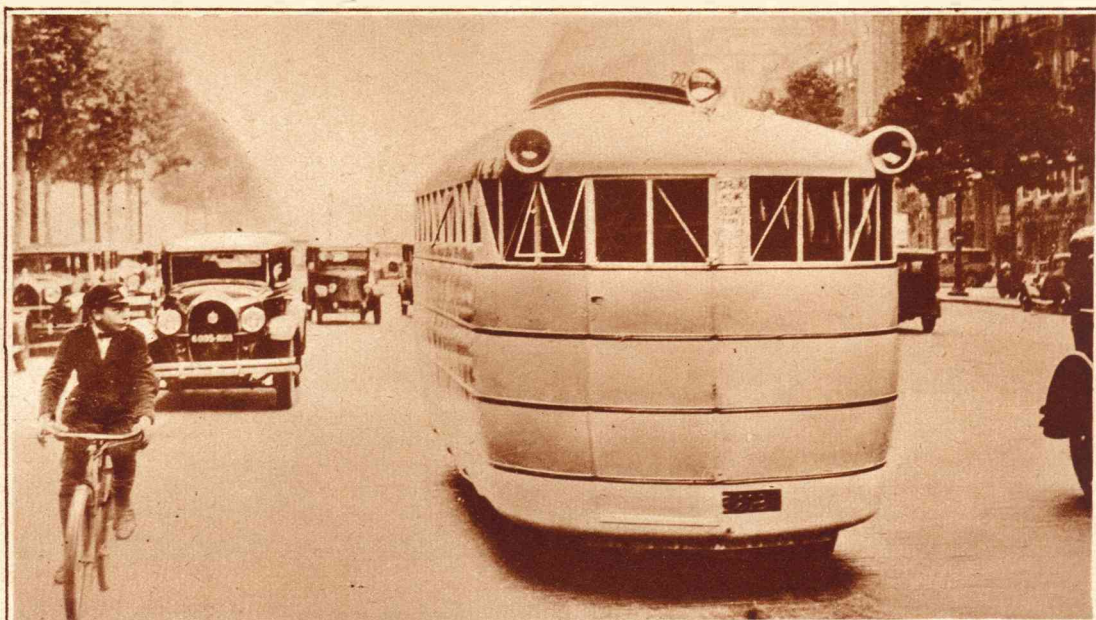
De prins van Wales inspecteert de eere-wacht voor de onthulling van 't standbeeld voor Maarschalk Foch.

UIT OOST EN WEST

✓ Amy Johnson's familie, haar vader, moeder en zus Molly, zijn met de Germania naar Amerika scheep gegaan, om daar de kranige en plots beroemde Amy op haar terugreis te ontmoeten.

✓ Een kampeer-auto van het modernste comfort verscheen er dezer dagen in de straten van Parijs: hij bevat salon, keuken, slaapkamer, badkamer van de uitbundigste luxe en comfort. Warm en koud water, electriciteit en radio ontbreken niet.

HOEKJE OP DEN ZEEDIJK

DE STAD AMSTERDAM
GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50: Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.